

ruh^{ve} madde

Türkiye Metapsişik Tetkikler ve
İlmi Araştırmalar Cemiyetli Neşir
Organıdır

Cilt : 10, Sayı : 112 Mayıs 1969
Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
Ergün Arıkdal

★

Hazırlayanlar :

Doç. Dr. Muammer Bilge
Dr. Gültekin Caymaz
Feridun Tepeköy
Selman Gerçeksever
Atilla Ultav
Berrin Gerçek
Güven Erer
Enver Ölçermez
Mehmet Sancar
Yorgo Karaca
Adnan Özgen
Baykur Bilgin

Kapak Kompozisyonu ve Başlık
Yazıları Ağız Ressamı
Önder Akınal

★

İdarehane ve Cemiyet binası:
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmazı Sümbül Apt. No. 14/1
(Otel Santral Sokağı)

★

Dizgi ve Baskı : T A Ş Matbaası

★

Kapak Baskı : Gencay Matbaası
Cilt: Çınar Mücellithanesi

★

Abone ücreti :
Yıllık 18 Lira
6 aylık 9 Lira

★

Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :
RUH ve MADDE
P. K. 1157 - İstanbul

RUH ve MADDE'den Sevgili Okuyucularına

Her geçen gün okuyucularımızın artışı, çok sevi-
yeli dostlarımızdan yeni yeni haberlerin gelişi, Cemi-
yet ve Dergisinin imkânlarını daha çok arttırmasını
gerektiriyor gibidir.

İmkân ve araçlar yeteri kadar olunca bunu da
yapacağız. O kadar çok yazı geliyor ki aralarında
seçim yapmak zorluğu bir yana, Dergide onlara yer
ayırabilmek başlıca bir zorluk ve mesele oluyor.

Ankara'dan bir topluluk yaptıkları celselerin za-
bitlerini göndermişler: tam yirmi sayfa. Yani yedi
sekiz sayı sürer. Sıraya koymaktan başka çare bu-
lamadık. Kendilerine teşekkür ederiz.

Deneyisel bilgi ve görgülerini çoğaltmak isteyen
okurlarımıza Tekvir Notları hazırlıyoruz. Bir kaçını
arada çıkacaktır. Talep karşısında baskı sayısını art-
tırmak zorunda kaldık.

Ruh ve Madde tamamen kendini bu yola bilerek
isteyerek vermiş arkadaşlarımızın gayreti ile, obse-
dan tesirlerden uzak, vicdan ve sezgilerinin emri al-
tında faaliyet içinde kahnarak çıkarılmaktadır. Biz-
lere fikirleriniz, ikazlarınız, yazılarınız ve maddi des-
tekleriniz - abone bulmak - ile yardımcı olmakta de-
vam edeceğimizden eminiz.

Hakikati bilmek kadar, izinde yürümek de zor-
dur, hatta çok zordur. Hepimiz bir dünyanın insanı-
yız, hepimiz Allah katında aynı yaradılışla yaratıl-
dık.

Ayrılıkları, aldanmaları, doğru yol kılavuzunu
- vicdan ve sezgiyi - reddetmeyi hep kendimiz yapar-
ız. Menfi bir plânın emrine girmeyi nefse ve zulme
bayrak sallamayı, hayatın icaplarındanını gibi gös-
termeyi gene biz insanlar yaparız.

Böyle olduğu için, sesimizi daha ziyade duyur-
manın zorluğunu duyuyoruz. Şüphesiz, bu imkân
uzakta sayılmaz. Sabırla ve fakat faal olarak gözlü-
yoruz.

Bu ay sizleri tatmin edecek olan Ruh ve Mad-
de'den bütün okurlarımıza

Selam ve Sevgiler.

DÜZENE DAİR BİR HASBİHÂL

Kiminle görüşürsek görüşelim, hayatından şikâyetçi olmayan bir kimseye rastlamamız imkânsız gibidir. Herkesin bir problemi, herkesin bir tutkusu, herkesin göğsünü sıkıştıran, zihninin düzenini karma karışık eden düşünceleri var.

Geçenlerde gördüğüm bir dostum, yana yakıla, hürmet ve adaletin hemen hemen hiç kalmadığını, insanların birbirini istismar etmekten, gerekirse parmağını gözüne sokmaktan çekinmediğini anlatıp durdu.

Neden, dedim, insanlar arasındaki bu düzensizlik? Bir sebep bulabiliyor musunuz?

Durdu bir an, gözünü kırıştırdı. Sonra:

«Sen» dedi parmağıyla göstererek, «Bunu izah edebilirsin belki, ama bu herkesin benimseyeceği bir açıklama olmayacaktır, benice. Benimseyemezler, çünkü ruhu, çünkü sevgiyi, çünkü — kat'i bir tonla — Allah'ı içlerinde duymuyorlar.»

«Adamların şuuruları gazoz kapağı kadar; akli fikri hemen zengin olmak hemen

iş kurup daha çok zengin olmakta».

«Allah, saygı, sevgi, merhamet bugün kelimeden, lâftan ibaret. Bilgi, bilgi diye senelerce yazıp durdunuz.. Ne oldu yani? Sizin değer verdiğiniz, ödev bildiğiniz şu yetiştiriciliğinizden kaç kişi istifade ediyor diyorsunuz? Otuz milyonu geçtik, nüfusca.. Aç bir günlük gazeteyi, aç bir dergiyi — her türlüşünden aç istersen — siyaset ve cinsiyet, tarih ve dinî hikâyelerden kaçakçılıktan başka ne görüyorsunuz?»

«Dostum, insanlar realiteleri ne gerektiriyorsa öyle yapıyorlar. Mamafih, insanın kendini sahverdiği madde ihtirası bir aldanıştan ibarettir. Bunu anlamak, yolunu değiştirmek kendisine düşüyor; idraki ve şuru arttırıp kozmik düzene uymağa çalışması gerekiyor, zannederim» dedim.

«Hıh» dedi, «Sen ne söylüyorsun kardeşim. Kimsenin kimseyi dinlediği yok. Dinledikleri, egolarını meth eden sözler çıkar vadeden fısıltılar, hele para sesi, pa-

ra sesi... Ben eski kutsal kitapları okumuştum bir zamanlar. Orada «altın bir buzağı» yapıyordu insanlar. Kendilerine kutsal emirler verilirken bile, bu altın buzağıya tapmak için yarış ediyorlardı. Şimdi bunun gizli mânasını daha iyi anladım, yahut anlamaya başladım. O zamandan bu zamana altın buzağı, öküz oldu elbet, ama halâ tapılıyor, yerlere kapanıp öntünde elpençe duruluyor.»

«İnsanlığın» dedi hırsıyla. «Bütün müesseseleri laçka beyinlerindeki sınırlar birbirine karışmış, çalışmıyor. Genel bir zafiyet, hastalık ve güçsüzlük var. Şaşkın, şaşkın olduğu kadar küstah, küstah olduğu kadar cür'etkâr.»

«Haksız mıyım? Ha, söyle haksız mıyım?»

«Şurada, ayak üstü» dedim. «Hakkı tutup kaldırmağa gücümüz yetmez. Ferdin kendini kurtarmağa çalışması gerekli. Toplumun seviyesi taklit ve temsilden, öteye gitmiyor, görüyorsun ki. Şuurlu olmak kolay değil. Zihni ve moral hakimî-

yetin kurulması, yürürlüğe girmesi istenirken, maddi aldama sebep olan maddi kıymetlerden sarfı nazar edilmesi icabettiğini de hesaba katmak gerekiyor» diye ilâve ettim.

«Sizin bir «obsesyon» kelimeniz var. Buna dair Ruh ve Madde'de bir kaç kere makale okudum. Şimdi bunun ifade ettiği anlamı daha iyi anlıyorum. Galiba çoğunluk bir şeyin tesiri altında, birşey ona musallat olmuş, ha babam beynini, enerjisini, herşeyini kullanıyor. Başta cinsiyet, sonra maddi menfaat, sonra da herşeyi inkâr. Ne dolaplar dönüyor, ne dolaplar. Tavşana kaç, taziya tut! Senin elini, benim ayaklarımı bağlasınlar, deniyor.»

«Ama» dedim, «Böyle olsa bile insan gene insandır, üstündür. Herşey cahillikten, inanç ve güvensizlikten doğuyor. Makinaya, ilaca,

paraya olan güvenimiz kadar ruha, vicdana, ölüm ötesine ve Allah'a gerektiği kadar itimat edilip, inanulsa, düzensizlik diye bir şeyden kolay kolay bahsedemeyiz.»

«Bizim gayemizin büyük bir kısmı bu inanç ve güveni yaratmaktır. Bilgisi de elbette verilecektir. Bilgi tohum gibidir. Müsait yer ister. İşte işimiz zemini hazırlamaktır bizim.» diye ilâve ettim.

«Zemin; yani insanların kafası, yüreği demek istiyorsun! Bunları değiştirmek çok zor dostum, çok zor. Bu yüzden çok ıstırap çekmek lâzım galiba. İstırap tekâmül vetiresi dersin, bana haklısın. Çünkü harpten nefret eden, muhariplerdir. Acı çekmenin olgunlaştırıcı rolünü kendimden biliyorum. İnsanın kıyas yapacak birşeyleri, tecrübesi - görgüsü olmazsa ne söylene kâr etmiyor. Biz -

zat kendisi ayağını taşaa, başını duvara vurmalıdır, insanın. Bu usul, zor bir yol. Ama başka çare de yok gibi. Ne ibret, ne nasihat... ne de musibet fayda verecek...»

Söz uzayabilirdi aramızda. Tapu dairesinde iş takibine gitmek için ayrıldı.

Realite - yani zihnin değer verdiği unsurların genel kapasitesi, olayların sathî görünüşü, hakikatın gölgesi insanları yönetiyor, insanlar ona göre vaziyet alıyor. Bir bakıma realitelerin mücadelesini ve düzenini var da, hakikatın sesi çıkmıyor. Ona da sıra şüphesiz gelecektir.

Dostumun gelişmelerle dolu bir alem içindeki kahırlı baş sallayışı, şüpheli ifadelerle yanıp sönen gözleri, dudak büküşü, arada sırada burnundan soluk bırakışı cesaretimi kırmadı. Kendi kendimizden ümit vermez.

SHANKYA VE YOGO FELSEFESİ

Yoga'nın hiç bir yerde türkçe olarak okuyamayacağınız PSİKOLOJİK TAHLİLİNİ akıcı bir üslupla dilimize çevirdik ve TEKSİR NOT'u olarak hazırladık.

Az sayıda basıldı. Fiyatı: 5 TL.
Ödemeli olarak P.K. 1157 İstanbul'dan
isteyebilirsiniz.

Altıncı ve Sonraki Duyularımızın Esrarı

Yazan : Rutherford PLATT
(Reader's Digest)

Bilinen beş hassamızdan başka, insanların dikkatini çeken fakat henüz ne olduğu anlaşılmayan kabiliyetlerimiz de vardır. Size örnek olarak bir arkadaşımı gösterebilirim. Bu arkadaşımın, kaybolan eşyayı bulmakta garip bir kabiliyeti vardır. Birisi plâjda kumların içinde bir bilezik kaybetse, onu hemencecik bulur. Fakat bunu nasıl yaptığını size anlatamaz. Bir doktorun karısı ve çok dürüst bir insan olan bu arkadaşım bu kabiliyetini pek tabii bir olay olarak karşılamaktadır. Böyle bir işe girişmeden önce mutlak dinlenmiş olması şarttır.

Bu gibi kimselere çok rastlarız. Belki de bu o kadar esrarengiz bulduğumuz altıncı duygunun tâ kendisidir. Kullanılmaya kullanılmaya çok zayıflamış olan ilkel hassamızdan kalan bir izdir. Henüz keşfedilmemiş hassalarımızın bulunduğunu bugün bilim kabul ediyor. Sinir sistemimizde ve beynimizin organizmasında yapılan araştırmalarda bilhassa, ruhumuzda gizli kalan bu noktalar hedef tutulmuştur.

Bazı yaratıklarda görme ve işitme duyuları insanlarınkinden daha fazla gelişmiştir. Meselâ köpeğin işittiği bazı ışık sesini insan kulağı alamaz. Yüksek bir dağa konan bir Baykuş, çimenler üstünde kımıldayan bir fareyi karanlıkta bile görür.

Kaybolan bir köpeğin evini nasıl bulduğunu izah edemeyiz.

1950'de bir Alman zoolog, arıların millerce uzakta bulunan çiçekleri hissederek onlara doğru yöneldiklerini keşfetti. Onların gözleri belirli bir istikamete yönelen güneş şualarını takip edebiliyor.

Balıklar, denizin dibinde, karanlıklar içinde pek seyrek birbirlerine çarparlar. Balıkların çoğunda suyun akıntısındaki en hafif bir değişikliği sezen hassas organlar vardır. Elektro . manyetik ve radar dalgaları gibi şeylerin hayvanlar tarafından his olunduğu görülmüştür.

Biyolojist'lere göre insan; balık, böcek ve hayvanda bulunan bütün hassalara malikdir. Hassalarımızın yalnız bilinen beş duygudan ibaret olmadığını da artık öğrenmiş bulunuyoruz. Bilinen beş hassanın onları almağa mahsus dış organları vardır. Göz, kulak, dil, burun ve deri gibi. Alıcıları içimizde olan başka hassalarımız da vardır. Sıcaklığı duymamız gibi. Isıyı ayrı bir sinir sistemi ile duyarız. Merkezi omur iliktir.

Başka bir duygu da ağırlık duygusudur. Taşadığımız veya tuttuğumuz bir şeyin ağırlığını hissederiz. Sonra muvazene hissi vardır. Bu, yukarı ve aşağı hisdir. Bizze duruşumuzu bildirir. Bunun alıcı organları; kulaklarımızın arkasında bulunan kemik kutulardır. İçlerinde kalsiyum tanelikleri vardır. Başın oynamasıyla bu tanelikler yuvarlanırlar ve kutunun içindeki hassas saç tellerine dokunurlar. O da sinir sistemine başın muvazenesini haber verir.

Bir de tazyik duygusu vardır ki yakınımızdaki eşyanın ona dokunmasıdır. Varlığını hissetmemize yarar. Bu, öylesine esrarengiz ve ince bir duygudur ki; bir alıcısı da yoktur. Örnek olarak, körlerin, etraflarındaki eşyaların farkına varmalarını gösterebiliriz.

Vücudumuzun çeşitli kısımlarını hissetme hassası da vardır ve bu muvazene hassasından bambaşkadır. Onun alıcı cihazları kaslarımızda bulunur. Her birinin ne kadar gevşediğini veya gerildiğini hissederiz. Bilim bunlardan çok daha esrarlı

bir duygudan da bahsediyor. Bu da insanın ultrasonik sesleri duymasıdır. Bunu kulağımızla değil derimizle duyarız. Ultrasonik titreşimler vücudumuzun bazı belirli noktalarına dokunduğu zaman bunu hissederiz. Bu duygunun alıcı organları enseimiz, şakaklarımız ve göğsümüzdür.

Ultrasonik sesler bu noktalara dokununca işitilir sesler hâline gelir ve kulağımızdan geçmeden bunu işitiriz.

Bilinen beş hassamızın bazı şartlar altında inanılmayacak derecede gelişip keskinleştiğini biliriz. Bilinmeyen hassalarımızın da böyle olmamaları için sebep yok. Bilim bize bisiklete binmesini seven kör bir çocuktan bahsediyor. Ağzıyla şapırtılı sesler çıkarıyor ve kendi gürültüsünün yankılarını dinleyerek bisikleti sürüyor. Çocuğun bu hareketi karanlıkta uçan yaraların maharetine benzer. Bilim radarı keşfedinceye kadar bu kabiliyet bize pek olağanüstü bir olay gibi geliyordu.

İnsana bazı sezgiler de duygu gibi geliyor. Doktor Alexis Carrel bunu dikkat sayesinde elde edilen bir anlayış olarak târif ediyor. Örnek olarak, doktorun bir bakışta hastanın vaziyetini kavrayışını gösterebiliriz. Bir insanın birini görür gör-

mez onun nasıl bir insan olduğunu anlaması da aynı şeydir.

Doktor dikkatle ilgisi olmayan başka hissi bir seziden bahsediyor. Bunun nerede bulunduğunu ve nereden geldiğini bilmediğimiz halde onun sayesinde gayemizize erişiriz. Bu, kehanet gibi altıncı his gibi bir şeydir. Bilim buluşlarına insanı sürükleyen odur.

Bugün bilginler, esrarlı altıncı hassamız hakkında sadece tahminlerde bulunabiliyorlar. Biliyoruz ki, insanın iki beyni vardır. Talamus denilen iç beyin ki bu çok ilkindir. Bize hayvan ecdadımızdan miras kalmadır. Bir de üstündeki yeni beyin. Üstünde 10 milyondan fazla sinir hücresi vardır. Durmadan çarpışan fikirler ve düşünceler bu yeni beyinden doğarlar.

Talamus küçük parmak büyüklüğündedir. İç duyguları toplar ve onları düzenler ve bazılarını şuurumuza iletir. Bu ilkel beyinden hâyâller, rüyalar, içgüdülü heyecanlar doğar. Talamus'un, belki de eskiden mâlik olduğumuz altıncı hassanın merkezi olduğu söyleniyor. Medeniyet onu söndürmüştür.

Bilim, geçmişimizin bu esrarlı perdesini aralamakla kudretimizi meydana çıkarılmış oluyor.

9. CİLD ÇIKTI

BİR BİLGİ KAYNAĞI OLAN RUH VE MADDE'NİN

NEFİS CİLDİNİ ALMAK İÇİN

P. K. 1157 — İstanbul'a 25.— TL. GÖNDERMENİZ

VEYA ÖDEMELİ İSTEMENİZ KÂFİDİR

«Tatlı dil, güler yüz, nazik ve terbiyeli muamele her zorluğu yener»

Hizmetin Hayırlısı

Yazan : Mehmet SANCAR

Anlayışlı İnsan :

2. Nisan, 1969 tarihli Milliyet Gazetesinin «Olaylar ve İnsanlar» sütunundaki fıkrayı belki okumamışsınızdır. Tekrarlayalım :

«POLİS VATANDAŞLARA SADE KAHVE SÖYLEDİ.»

Gecenin bilmem kaçında iki «yüksek kafalı» vatandaş karakoldan içeri girip «Arkadaş bize kahve ısmarla!» deseler ne olur? Gülersiniz değil mi? Hiç de sıkılmadan «N'olacak, bir ton sopa yeyip, üzerlerine iki teneke soğuk su dökülüp nezaret-hanede gözlerini açarlar!» dersiniz değil mi? İşte şimdi yandınız! Hem de şap gibi Eğer TRT'nin bilgi yarışmasına girmiş olsaydınız belki kazanırdınız ama, bu sefer kaybettiniz... Ne yaparlarmış? Adama bir güzel sopa mı atarlarmış! Ne münasebet! İşte aynıyle vâki bir olay.

Geçen Perşembe akşamı Kadıköy Emniyet Amirliğine tam yukardaki evsafa uygun «yüksek kafalı» iki genç vatandaş yalpa vura vura girerler. İçlerinden cesaretli olanı odadaki polise «Arkadaş!» der «Bizim senden bir ricamız var. Halimizi görüyorsun. Canımız kahve istiyor. Bu saatte açık kahve bulamadık. Bize iki sade kahve söyle de içelim.» Polis «Hayhay kardeşim!» diye ayağa kalkar:

«— Önce şöyle buyurun. Paltolarınızı bırakın, Rahatınıza bakın. Ben şimdi kahvenizi söylerim.»

«Yüksek kafalı» iki vatandaş koltuklarına kurulurlar. Sohbet derinleşir, kahveler gelir, afiyetle içilir, onlar teşekkür

eder, polis «Birşey değil, rica ederim.» der saygıdeğer vatandaşları kapıya kadar uğurlar, Ertesi sabah kendine gelen vatandaşları alır bir korku. Yüreklarına şüphe düşer. Bu işin içinde bir iş vardır ya, acaba nedir? İşin içinde iş filân yoktur. Devir değişmiştir, devir. Polis vatandaşın hizmetindedir. Hepsi bu kadar!

... Ve siz! Ey eski polisler! Bu olay okuyunca polis Ali Durmuş'a ne kadar kızmışsınızdır değil mi? Kızmayın! O genç polis hiç bir şey yapmıyorsa, o iki vatan-daşa bundan böyle karakola yürekleri hoplamadan girme güvenliğini kazandırdı. Vatandaşın, şikâyetçi olsa bile korkudan girmedeği karakola...»

Böyle iki sarhoş vatandaş, yine böyle nazikhane kapımızı çalıp bizden iki acı kahve rica etseydi, kaçıımız geri çevirirdik?

Geri çevirenlerin çokluğu değil, çevirmemenin, olgunca bir anlayış olması önemlidir...

«Tatlı dil, Güler yüz, Nazik ve Terbiyeli Muamele her zorluğu yener.»

Bu söz de, bir polisin masasındaki camın altında duruyor! Hemde göze batacak kadar iri ve güzel yazılmış olarak!...

Gerçekten kendisi de güler yüzlü, ağırbaşlı ve güven telkin edici bir polis...

Kanun, güvenliğimizin ve hürlüğümüzün nasıl sağlanacağını belirten sözlerdir. Ve bu sözlerin adına «kanun» denildiği arbu sözler değerlenir ve hepimizin olur...

Fakat, kanunların asıl değerli oluşu veya olamayışı, uygulayanların kanun anlayışı ile aksettirilir...

Kanun, kişilerin üstünde saygı görüyor ve bu saygı sürdürülüyorsa, kanun benimsenmiş ve değer kazanmıştır.

Amma kanun «kanun benim» diyenlerin ellerinde oyuncaksa, kanun kanunluğunu yitirmiş ve değerli değildir..

İşte çevremizde göregeldiğimiz, duyageldiğimiz gerçekler, çoğunluk «kanun benim» diyenler seviyesinde kaldığından, aslında normal sayılması gereken bazı olay ve sözler, birer inci tanesi gibi hemen gözlerimizde parlıyor ve kulaklarımızda yankılar yaratıyor!...

İçli para dolu bir cüzdanı sahibine ulaştıran kişilerin parmakla gösterdikleri gibi!...

Bir uygar ülkede polis saygılıdır :

Bir uygarsal düzeni benimsenmiş ülkede polis, bir suçlu için, korkulup kaçılacak öcü; fakat kanunlara karşı gelmeyen herkes için sığınılacak, yardıma çağrılacak, güvenilir bir kimsedir. Öcülüğü bile, suçlunun suçlu kalmakta direnişi süresince dir.

Hiçbir kimsenin hizmet anlayışı kendine dönük olmayan bir ortamda hır-gür bitmiş; daha iyiye, daha güzele, daha üstüne gidış, yükseliş başlamış demektir.

Hissilikten sıyrılıp akli bir seviyeye ulaşmış ve bu seviyede tutunup kalabilmiş olanlar için yollar açılmış, bencil ıstıraplar yenilmiş demektir...

Yapmakta olduğumuz her iş, bizi, bir kişi olarak ilgilendiriyorsa, bizden gayrisini birçok kişi olarak ilgilendiriyordur...

Herkesin yapmakta olduğu her iş de böyledir...

Nasıl ki ıstırapa, zarara kendimizin tahammülü yoksa, başkalarının da yoktur.

Her attığımız adımda bir'in yerine bin'i düşünmek akli seviyenin işidir...

Hissi seviyenin insanı, ayağının altındaki dalı keser ancak!...

Ayaklarının altlarındaki dalları kesmekte olanların sayıları çoksa, birçok düşmüş, debelenmekte, kıvrınmakta bulunanları yerlerde gezmemiz de tabiidir...

Bütün mesele ferdin kendi adına değil, tozlu adına yaşayabilmesindedir.

Kanun adına iş gören polis, elbet say-

gılı, elbet güvenilir, elbet anlayışlı olacaktır...

Bireyleri Toplumsal, Eğitim yapar :

Yeteri kadar eğitilmiş bir vahşi hayvan topluma zarar vermez hale getirilirken, biz insanların çevremize hep zarar veriri oluşu, herhalde vahşi hayvanlardan da geri oluşumuzdan dolayı değildi.

Eğitim, insanların tek eksikliğidir.

İnsanın bilgisizliği eğitilememişliğindedir.

İnsanın tembelliği eğitilememişliğindedir.

İnsanın kötülüğü eğitilememişliğindedir.

Bu eğitilememişlik, bizim dışımızda olduğu kadar içimizdedir de...

Kimimize çok şey verilir: Bu çok şeyden birşey bile yapamayız!...

Babasından kalan yüzünü, bir gece de, kumar masasında hiç eden gibi...

İcadettiği nükleer bomba ile nice insanları öldürüp, nicebelerini de sürüm sürüne süründüren bir ilim adamı gibi...

Kimimize yine çok şey verilir... Bu çok şeyi, birçok şeyler yapanlarımız da var elbet!...

Bilâkis az şey verilip, bu az şeyden pek çok şeyler yapanlarsa az değil!...

Ebeveyn az şey verebilmiş olabilir...

Toplumun imkânları da kısır olabilir...

Bugünkü içinde yaşadığımız ortam gibi. Fakat, Atalarımız bütün tecrübelerini,

kısa kısa sözlerle özetlemekten kaçınmamışlar...

Kimisi özetlemiş deneylerini, derslerini...

Kimileri o günlerden bu günlere alıp getirmişler, tâ bizlere kadar...

Dağdaki çobanın kulakları mı işitmiştir bu sözleri?...

Şehirdeki kulakların hepsi mi sağır?..

Okuyan, işittiklerini görerek daha çok perçinlemiyorsa, okuması neye yarıyor?...

Ya öğrendiklerini hep sırtında taşıyıp «Ne kıymetli yüküm var!» diye böbürlenen hamallara ne diyelim?...

Peyniri, kavanozunun kapağından koklayıp yemeğe kıyamayan cimriden farkı ne?...

GEÇMİŞ SAYILARINI TANITTIYORUZ

CİLT: III

Sayı : 25

Ölüm Ötesinde Bir Hayat Var: Hayatın ölümlle son bulduğunu zannedenler için güzel bir konu...

Bilgi ve Tekâmül : «Bilgi, kâinattaki nizam ve vahtede öz varlığımızı kademe kademe, adım adım, merhale merhale sevk edici bir kuvvettir.»

Umumi Tekamül : Ruhlar madde kâinatından sonra başka kâinatlara da geçecekler ve o kâinatların icabı olan tekamülü yapacaklardır.

Merhamet Ruh Gücünün Bir Tezahürüdür: Ruh olgunluğunun belirtileri nelerdir? Sorusunun tatmin edici cevaplarını bu parçada bulabilirsiniz.

Sayı : 26

Ölüm Ötesinde Bir Hayat Var : Bu yazı serisi kısaltılarak hayat mecmuasında da yayınlanmıştır.

Hayatın Anahtarı Ölümdedir : Ölüm olayını çoğumuz esrarengiz bir şey olarak biliriz. Fakat bunun ne olduğunu gayet açık bir şekilde bu yazımızda okuyabilirsiniz.

Tekrar Dünyaya Gelme Hakkında : Ruhların, tekâmül bakımından tekrar dünyaya gelmeleri lüzumludur.

Spiritüalizmin İlmî Temeli : «Atomun terkinde maddi bir tabiata sahip bir şey bulunmadığı keyfiyeti ortaya çıkıyor...»

Hayatın Umumi Manzarası : «İnsan olmak başlı başına bir kıymet hele iyi bir insan olmak ne büyük bir lutfu ermek.»

İnsanların Dünyada Yapmakla Mükellef olduğu Vazifeler : Toplum veya insan genel tekâmül tenposunda yavaşlayıp gerilediği zaman o şahıs veya toplum için bir takım uyarıcı hadiseler serisi birbirini takip eder.

Sayı : 27

Ölüm Ötesinde Bir Hayat Var : Aynı yazı serisi çeşitli örneklerle devam ediyor.

İzdirap Ruhun İnkışafı İçin Lüzumludur : «İzdirap ve feragat, Ruhun tekamülünde beraber yürürler.»

Ruhi Şifanın Esasları : «Ruhi şifa, ruh âleminin kanun ve nizamlarına tabi kuvvetlerin, bir hedefe yöneltilmiş düşünce neşriyatı ile harekete geçirilişinin neticesi olmaktadır.»

Tekrar Dünyaya Gelme Delilleri : «İnsanlar ayrı ayrı bedenlerde tekrar dünyaya gelirler.»

Her Alışkanlık Bir Köleliktir : Bütün bu alışkanlıkların her birinin kökünde bir çeşit nefsanîyet yatar.

Niçin Yaşıyoruz : Hayatın amacını büyük görevli Dr. Ruhselman'ın kaleminden bu yazıda okuyabilirsiniz.

Sayı : 28

Ölüm Ötesinde Bir Hayat Var : Başlıklı yazı serisinin bu bölümünde bedenlenen ruhlar hakkında bilgi bulabilirsiniz.

Nefse Hâkim Olmak Lâzımdır : «...Diğer taraftan nefse hâkim olmak insana daima üstünlükler ve saadetler kazandırır.»

Neospiritüalizman'ın Esasları : Burada Dr. Ruhselman tarafından tesis edilen Neospiritüalizmanın belli başlı esaslarını kendi kaleminden tetkikinize sunuyoruz.

Allah Niçin İdrak Edilemez : «Onu bize anlatabilecek bir düşünce, bir kavram mevcut değildir.»

Sayı : 29

Ölüm Ötesinde Bir Hayat var: Spiritüalizma, inananları ruhun ölümsüzlüğü hakikatına ulaştırmış ve en büyük saadetli vermiştir.

Hayat ve Ruh : Materyalizm ölüm ötesi hayata inanmadığından bir çok problemleri çözmekten aciz kalmıştır.

Nefsimizi Denetlememiz Lâzımdır : Ruhî değerler, nefsanî cazibelere mukavemet edilerek kazanılır.

Geçmiş Hayatları Hatırlamak Lüzumlu Değildir : Bir çok insan, geçmiş hayatını hatırlamak isterse de bunun aslında niçin gereksiz olduğunu burada okuyabilirsiniz.

Sayı : 30

Türkiye'nin Geleceği : Burada Türkiye'nin bugünkü şartları Ruhî ve toplumsal yasalar açısından değerlendirilmeğe çalışılıyor.

Ölüm Ötesinde Bir Hayat Var : Bu yazıda bir klervoyanın vecd halini okuyacaksınız.

Nefis Denetlemesi Nasıl Yapılır : Ruhî tekâmülümüz için nefsanî davranışlarımızdan kurtulmamız gereklidir.

Sevmek Lâzım : En büyük kuvvet sevginin ne kadar gerekli olduğunu Dr. Ruhselman'ın kaleminden okuyabilirsiniz.

Tekrar Dünyaya Gelen Çocuk : Reenkarnasyon gerçeğine delil arayanlara güzel bir örnek.

Ahretten Gelen Kadın : «Öteki Dünyaya gidip de dönen var mı?» diye soranlara güzel bir örnek.

Hayatın Bilmediğimiz Tarafları

Baltimore'un on beş kilometre kadar dışında iki ana yolu birleştiren işlek ve son derecede tehlikeli bir kavşak vardır.

Dr. Eckersall, bir cumartesi gecesini geç vakit arabasıyla buradan geçiyordu. Kavşağa yaklaşırken firenlere bastı. Bu sırada, yol kenarında gece elbiseleriyle duran genç ve güzel bir kız kendisine işaret ettiğini farkettiler. Durdu; ve kız arabasına aldı. Hayretini yenemiyen doktor :

«Sizin gibi genç bir kızın bu saatte, yapayalnız dolaşması doğru mu kızım? Ne işin var burada?» diye sordu. Kız tatlı sesiyle cevap verdi :

«Bu uzun bir hikâyledir. Şimdi burada anlatamam. Lütfen beni evime götürünüz. Her şeyi orada size anlatacağım. North Charles Sokağında 244 No. da oturuyorum.»

Doktor arabasını sürdü ve kızın söylediği sokaktaki evin önünde durdu. Fakat arkasına dönünce kızın arabada olmadığını hayretler içinde farkettiler.

Doktor «Allah! Allah» diye mırıldandı. Kızın arabadan düşmesine imkân yoktu. Bu garip vaziyet karşısında şaşkına dönen Eckersall kapıyı çaldı. Kır saçlı bir adam karşısına çıktı.

Doktor: «Yolda bir genç kız bana, bu adresi verdi ve kendisini buraya getirmemi rica etti. Buraya geldim. Fakat...»

Adam: «Evet, evet, biliyorum» diye sözünü kesti «Aylardanberi her Cumartesi akşamı aynı hâdiseye şahit oluyoruz. O benim kızımdır. İki yıl önce, ona rastladığımız kavşakta bir otomobil kazasına kurban gitmişti.»

Başarı Yaratan Fikirler

Yazan : O. S. MARDEN

İpnotize edilen güçlü kuvvetli bir adam, sandalyesinden kalkamayacağına kanaati olduğu için, ipnotizmanın tesiri geçinceye kadar kalkamaz. Zayıf ve cılız bir kadın, korkunun verdiği irade kuvvetiyle, kendisinden daha ağır bir insanı yangında yanmak yahut denizde boğulmak tehlikesinden kurtarıp sırtında taşıyabilir. Her iki halde de neticeyi tayin eden şey, maddî kuvvet değil, ruh kuvvetidir.

Ruhun kudreti ne kadar büyüktür! En büyük fatihler, muharebe meydanlarında olsun iş âleminde veyahut mânevi savaşlarda olsun, zaferlerini, ruh kuvvetiyle kazanmışlardır. Fikrin kudreti muvaffakiyetin en büyük âmili olduğunu gençlerin beynine hakketmeliyiz. Bu kanaati hepimiz benimseyebilsek hayatlarımızda bir devrim olur ve ıstıraplarımızın çoğu ortadan kalkardı.

Hâdiselere boyun eğmek zorunda olduğumuzu sanmak bir zayıflıktır. Fakir ve sefil kalmamızın en önemli sebebi bu zayıflığımızdır. Böyle bir zan anormal olduğu için anormal şartlar doğurur. **Muvaffakiyet anadan doğma bir hakkımız olduğu halde, biz bu hakkımızı aramıyoruz.** Zenginlik, saadet ve hürriyet istiyeceğimiz yerde fakirlik, bedbahtlık ve esirlik arıyoruz.

Bir adam kendi sefaletinin üstüne yükselebileceğine inanmadıkça nasıl yükselebilir? Alp dağlarının bir tepesine çıkamayacağını zanneden seyyah o tepeye çıkabilir mi? Bir felsefeyi kavrayamayacağına kaanati olan bir kimsenin o felsefeye akıl erdirmesi mümkün müdür? Bir yolun tıkalı olduğunu zanneden adam o yolu aşabilir mi? İki muhtelif istikametten aynı zamanda yürünemez. «Yapamam» kelimesi-

ni lûgatınızden silmedikçe **muvaffak olamayacaksınız.** Zayıflığınıza itikat ettikçe kuvvetli olamazsınız. Sefalet ve felâketlerinize boyun eğdikçe mesut olamazsınız.

Muvaffakiyetsizliğe uğrayanların çoğu işi girerirken ilk önce kendi kabiliyetlerinden şüphe itmiye başlamışlardır. Herhangi bir mesleğe atılan bir genç kendi kabiliyetinden şüphe ederse bu şüphe bütün tegebbüslerinde ona bir düşman, bir casus gibi ihanet edecektir. Şüphe muvaffakiyetsizlikler ailesindedir. Onu içinize kabul ederseniz bütün akrabalarını da beraberinde getirir. Bir kere kafanıza yerleştikten sonra artık emellerinize, terakki arzularınıza, muvaffakiyet ümitlerinize veda etmelisiniz. Bu tufeyliler enerjinizi kurutacaklar, iradenizi mahvedeceklerdir. Hayatta muvaffakiyetsizliğe uğramanız muhakkaktır.

Zayıflığınıza kail olduğunuz, yentildiğinizi itiraf ettiğiniz anda mahvoldunuz. **Mücadeleyen vazgeçen adama ümit kapısı kapalıdır.** Bütün silâhlarını bırakan, «Yapamıyorum» «Elimden gelmiyor» «Talihsizim» gibi sözlerle ağlaşan insan dünyanın en acınacak mahlûkudur.

Boyuna ah ve figan etmekle, talihden şikâyet etmekle hiçbir iş yürümez. Talihsizliğinizden şikâyet edip beklerseniz ta-

lih size nasıl gelsin? Kendinizi bir toprak kurdu gibi hakir ve sefil gördüğünüz müldetçe kartal olamazsınız. Kendinize verdiğiniz değerden daha yüksek bir değer sahibi olamazsınız.

Eğer bedbaht, talihsiz ve sefil olduğunuza cidden inaniyorsanız öyle olacaksınız. Hiçbir ilaç, hiçbir sihir kuvveti sizi, kendinize lâyık gördüğünüz durumdan daha yukarıya kaldıramaz. Fikrinizi değiştirinceye kadar, hatanızı anlayıp düzeltinceye kadar bu haliniz devam edecektir. Fikriniz değiştikten sonra durumunuzun da değişeceği, güneşin bir goncayı gül halinde getirmesi kadar muhakkaktır. Bunda esrarlı bir nokta yoktur. Tabiatın kanunu budur.

Büyük işler başarılanlar kendi kabiliyetlerine müsbet bir şekilde güvenenlerdir. Onlar menfîlik mefhumu tanımazlar. Tasarladıkları işi mutlaka muvaffakiyetle sona erdireceklerine emindirler. Güvenleri o kadar kuvvetlidir ki, itirazlara ehemmiyet vermezler; alay ve istihzaları omuz silkerek karşılırlar. Halk onlara deli nazariyle baksa dahi bunun kendilerince bir değeri yoktur.

Kopernik ve Galile deli muamelelerine uğradıkları zaman araştırmalarından vazgeçmiş olsalardı ne olacaktı? Bugünkü fen onların keşiflerine, yani arzın yuvarlar olduğunu ve güneşin etrafında döndüğü hakikati üzerine dayanmaktadır.

Bütün Avrupa Kristof Kolom'la istihza ederken o, güvenini kaybedip, yarı yoldan geriye dönmüş olsaydı ne olacaktı? Cyrus W. Field denizaltı kabloları için on iki sene semeresiz gayretler sarfettikten sonra servetini kaybedeceğini ve sefil öleceğini yazan ailesini dinleyip teşebbüsünden vazgeçseydi ne olacaktı? Fulton buhar kuvvetinin gemilere tatbiki tecrübelerini yaparken, bir geminin Okyanusu aşacak kadar kömür taşıyamayacağını isbat eden bir kitap yazılmıştı. Bu kitabı yazanın, Amerikadan Avrupa'ya vapurla seyahat edildiğini görmüye ömrü yetiştirdi. Fulton itirazlara ehemmiyet vererek denemelerini yarıda bıraksaydı, ne olacaktı?

Savonarol, kimsenin tanımadığı fakir bir papaz iken Floransaya gelmişti. Me-

dicis ailesinden Loran, hudutsuz kudretinin verdiği cüretle zülüm ve istibdadı son hadine vardırmıştı. Papalık tahtında oturan Borjia ailesinden altıncı Aleksandre zülmü, israf ve sefahati himaye ediyordu. Savonarol ahalinin müthiş bir tazyik altında ezildiğini görünce bir adalet düzeni kurmaya ilâhi kudret tarafından memur edilmiş olduğuna inandı. Kendi acizliğine ve düşmanlarının çok kuvvetli olmalarına ehemmiyet vermeksizin mücadeleye atıldı. Adaletin son zaferine inanarak hiç bir zorluktan yılmadı. Mücadeleden vazgeçmesi için teklif edilen servetleri de reddetti. Sonunda Medicislerin istibdadını yıkmaya muvaffak oldu. Kilise onu diri diri yaktı; fakat, onun inançlı gayreti protestanlığın ilk temel taşı olmuştur.

Cılız ve cahil bir köylü kızı olan Jan Dark, Tanrı tarafından tabiat üstü bir hizmetle vazifelendirildiğine kalbden inanmasaydı koca bir orduyu kurmak ve bu ordunun başına geçerek binlerce kaba ve haşin köylüyü çocuklar gibi idare etmek gibi akıllara hayret veren bir işi başarabilirmiydi? Bu inanç ve güven onun kudretini yüz kat arttırmıştır. Fransa Kralının kendisi bile bu Lorenli köylü kıza itaat etmiştir.

Güven ve inanç yaratıcı, yapıcı ve tamamlayıcı bir kuvvettir. İnançsızlık ise uyuşturan, yıkan, yok eden bir menfîliktir. Kendine güvenmek duygusu tereddüdü ve kararsızlığı giderir; dalgınlığa sebep olan şeyleri de bertaraf ettiği için fikri bir noktaya teksif etmek hassasını arttırır. İleriye doğru duraklamaksızın ve enerji israf etmeksizin metanetle yürümek imkânını hazırlar.

Bütün mucitler, islahatçılar, keşif seferleri yapan seyyahlar, büyük zaferler kazanan savaş adamları kendi kabiliyetlerine güvenmişlerdir. Diğer taraftan muvaffakiyetsizliğe uğrayanların şahsiyetlerini incelediğimiz takdirde, çokluğun güvenden ve sebatan mahrum olduklarını görürüz.

Tanrı mutlak bir güvenle teçhiz ettiği kimseye; teşebbüslerini gerçekleştirmesi için de yardım eder.

Dostlarım Uzay Adamları

Yazan : Howard MENDER
Nakleden : Ergün ARIKDAL

(Geçen sayıdan devam)

Nihayet uzun zamandan beri beklenen an geldi. Hoparlörden kumanda masasının başında bulunan adam, ay'a inmek üzere hazırlanacağımızı bildirdi.

Beni yanına çağırdı, gittim. Bir çekmece açtı ve renkli filitreler ihtiva eden madeni bir şey verdi. «Fotoğraf çekerken makinanın objektifine filitre takınız» dedi.

Böylece fotoğraf çekebileceğim neticesini çıkardım. Hemen makinamı aldım ve astronemin yuvarlak penceresinden resim çekmeye başladım. Ay'ı çevreleyen bulut ve atmosferi gösteren fevkalâde güzel bir fotoğraf çektim; fakat satha iyice yaklaşınca, çektiğim resimlerin pek de başarılı olmadığını gördüm (yazarın fotoğraf makinası «polaroid» denen cinstendir ve bir dakikada netice verir).

Çapı kırkbeş metre kadar ve yüksekliği onüç ondört metreyi bulan kubbe (dome) tarzında büyük bir binaya yaklaştığımızı görebildim.

Şeffaf duvarın ötesinde parlayan renkli ışıkları görebiliyordum. Binaya yaklaşıncan, inmeğe hazırlanıyorduk. Bu sırada kubbe tarzındaki yapının istinad ettiği beyaz sert bir maddeye dikkat ettim (kubbe onun üzerine oturmuştu).

Bu renkler aksettirerek hayranlık uyandıran yapının sâde güzelliği beni bir anda fethetti.

İniş esnasında, yapının altında geniş bir örtüye, bakır renginde düz bir iniş alanına doğru kaydığımızı gördüm.

Astronemin kapısı açıldı ve astronemler için geniş bir hangar gibi olan yapının zemin katına götüren çimentodan, meyilli bir

sath üzerinde yürümeye başladık. Mekanik merdivenler bizi üst kata çıkardı; zemin katın üstünde en azından iki kat daha var diye düşündüm.

Sonra içinde bölmeler boyunca çiçekler ve saksı bitkileri olan geniş bir hol'e götürüldük. Duvarları oyma alçak-kabartmalar süslüyordu.

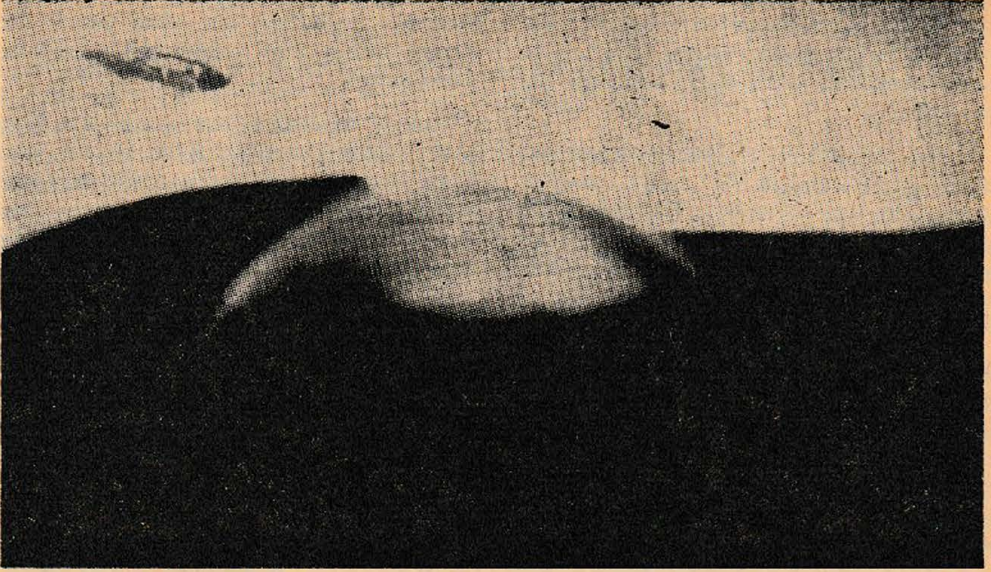
Pastel renkli ve bolca elbiseler giymiş güzel kadınlar gülümseyerek yaklaşılar ve serinletici şeyler verdiler. İçkileri aldık ve bir televizyon önünde bulunan dairevi uzun bir sedire oturduk.

Aynı anda sessiz olarak birçok ekran faaliyetteydi.

Ekranlardan herhangi birinin sesi dinlenmek istenirse, önündeki düğmeyi çevirmek yetiyordu. Ekranlar başka seyfarelerin programlarını muntazam olarak aktarıyor gibiydi. Bunlardan biri öğretici mahiyetteydi, ötekileri eğlendirici program yapıyordu. Bayanlar rehberlerimizin gelmesini beklediklerini söylediler ki, biraz sonra onlar da göründüler.

Kendi grubumdan ayrılmam icabettiğini söylediler. Benim grubumdan başka bir gruba dahil oldum. Asansör olduğunu tahmin ettiğim yere doğru götürüldük. Rehberimizden biri düğmeye bastı, başka bir kata çıktığımızı anladım. Şaşırdım birden, kapı tren biçiminde bir araca doğru giden koridor üzerine açıldı. Bu tren, üzerlerinde plastikten mamül kubbeler bulunan on, on iki plâtfomdan meydana gelmişti. Her plâtfom on iki metre kadar uzunlukta idi.

Bu acalıp vasıta yerde yürümüyor, treni kateden bakır pistin üstünde takriben otuz santim yukarıda asılı duruyordu.

Bu fotoğraf, Ay üzerinde kubbe biçimli bir binanın yanına inen uçan daireyi göstermektedir. H. Menger tarafından Ay'da çekilmiştir

Tirene bindik ve pistin üzerinde sessizce kaymağa başladık. Herledikçe etrafımızı ve üstümüzü görebiliyorduk.

Başka bir kitap yazarsam, ziyaretimin bu andaki teferruatını belki ifade edebilirim; yüzlerce sayfa icabedecek, bunları anlatmak için. Fakat çok kısa olarak anlatacağım.

Ziyaretçilere mahsus takibedilecek yol hakkında intibaya maliklik. Önce, birçok yapı gördük, sonra şehirden ayrıldık. Dağlar aştık, vadiler geçtik ve ayaltı tesislerini ziyaret ettik; hemen hemen herkes her an ağzından bir hayret nidası çıkarıyordu. Her yeni görünüş bizi heyecanlandırıyor ve nefesimizi kesiyordu.

Ay'ın görünmeyen yüzüne yakın bir bölgedeki bazı toprak parçaları bana, Arizona'nın Flagstaff'ını, bir kısmı da Nevada çölünü hatırlattı. Geniş falezler (dik kayalar), devasa dağlar bizim cüce tepelerimizi andırıyordu. Mevzî bir çöl, Nevada'mızın Ateş Vadisini hatırlatıyordu. Burada rehberimizin kapımızı açması için epeyce

kaldık. Başımıza çok kısa bir an için dışarıya çıkarmamıza müsaade edildi, ancak bu kadar yapabildik; çünkü dışardaki hava cehennemî bir sıcaklıkdı, fırın gibi tıpkı... Şuna eminim ki içimizden hiç biri uzun zaman dışarda yaşyamazdı. Rehberimiz kapıyı kapayınca memnun oldum.

Bir müddet sonra, gömülmüş olduğu kumdan dışarı çıkmış, harab olmuş, mermi şeklinde gayet büyük bir cisim gördük. Bu kaba kuvvetle çalışan füze vasıtasıyla uzayı gezmeğe çalışan insanın zavallı gayretinin sessiz şahidiydi.

Rehberimiz bunun meçhul bir plânetin cesurane bir teşebbüsü olduğunu belirtti ve «uzak bir dünyanın gözülpek insanlarından» hatırladığı kimseleri büyük bir saygı ile andı.

Görünüşte bu füze pek büyük bir füzenin ikinci bölümüydü. Dört küreden müteşekkîl geminin uç kısmı insan taşıyordu ve yere inmek için ikinci kısımdan ay-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

rılması gerekiyordu. Bir şey iyi çalışmadı ve füzeye bağlı kalmıştı.

Daima hangi plânetten olduğunu zikretmeden, rehberimiz füzenin 1944 senelerinde cehennemi çöle mağlup olduğunu ilâve etti.

Son olarak kubbe şeklinde diğer bir büyük yapıya ulaştık ve orada durduk. Rehberimiz bize ay sathına çıkabileceğimizi, zorluk çekmeden havayı teneffüs edebileceğimizi söyledi. Bu bizi memnun etti; bacaklarımızın harekete ihtiyacı vardı.

İlk intibaim çölde olmak oldu. Hava kuru ve sıcaktı. Rüzgârın yerde açtığı küçük kanalları ve ufak girdaplar teşkil eden toz parçalarının havaya savrulduğunu görebildim. Göğü seyrettim. Sarı renkteydi. Göğ'e bakarken, biraz yürürsem düşecekmişim gibi tuhaf bir intiba içinde kaldım, çünkü ufuk çok yakın gibiydi.

Uzakta, safran rengi semaya hâkolmuş yüksek dağların yıpranmış tepelerini görebildik. Ayaklarımızın altındaki toprak, taş, kaya ve bazı bitki parçacıklarının parçalanmasından meydana gelmiş sarımsı beyaz renkte toz gibi, kum gibiydi.

Vahşi güzelliğinin yanı sıra ay'ın bu tarafındaki manzara ifade edilmesi güç bir perişanlık, hüznü taşıyordu. Görmüş olduğumuz füzenin ayın öbür yüzüne inmeyi başaramadığını teessürle hatırladım. Gerçekten hayatta kalmak şansları daha çok olurdu.

Tekrar küçük gruplara, aynı lisanları konuşanlar olarak, ayrıldık. Her bir gruba aynı lisanı konuşan rehberler de verildi. Benim grubum bilginler, jeologlar, elektronik mühendisleri, füze uzmanları (birini şahsi olarak tanıyordum), astronomlar (bunlardan da birini tanıyordum), ve diğer öğretici kimselerden müteşekkildi. Diğer gruplarda Rus, Japon ve Almanlar gördüm, diğerleri başka milletlendiler. Çeşitli lisanlar olmasına rağmen kendimizi yek vücud hissediyorduk. Sıcak tebessümler, samimi el sıkımlar, sesle konuşma imkânı olmadığı için pek boldu.

Ben sadece alelade toy bir müşahit ol-

duğumdan birçok şeyleri görmeğe çağrılmıyordum, çünkü teknisyenler tetkik etmek imkânına maliktiler; her türlü teknik teferruat benim ilmi malûmatımın üstünde bulunuyordu.

Müzik âletleri, san'at numuneleri, mimari örnekleri ve diğer ilginç şeyleri gösterdiler. Ayrıca binalardan birisi, her plânetin san'at ve teknik iştiraklerinden bir kısmını temsil eden plânetler arası bir sergiydi.

Ayrıca ilerlemiş bahçevanlık tekniklerini de gösterdiler. Bir bölgede içi jelatine benzer bir madde ile dolu uzun kaplarda yetişen çiçek ve bitkiler gördüm. Kendi elbiselerinin yüksek frekanslı dalgalar vasıtasıyla nasıl temizlendiğini gösterdiler. Başka bir bölmede çok zarif ebatta kıymetli taşlarla kaplı tabaklar gösterdiler; onlara dokunma hakkına maliktilik.

Öyle şeyler gördük ki, bunlar tahayyülümüzü kökünden salladı. Hayret halimizi bir Avustralya yerlisinin, New York'u ziyaretinde içine düştüğü hayrete benzetebiliriz.

Eğlenceli dört Ay gününden sonra, ev sahiplerimiz bizleri muazzam bir akşam yemeğine davet ettiler. Gördüğüm, işittiğim şeylerin bir rüya olup olmadığını kendi kendime sorup durdum. Öyle saadete dolmuştuk ki...

Rüya olamazdı. çünkü yolculuğuma delil teşkil eden fotoğraflar çekmiştim: Kubbe biçimli binaları, astronemleri ve bazı dağları... Nedendir bilmiyorum, Ay yüzündeki detayların, insanların, mekanik tesisatların fotoğraflarını çekmeme müsaade etmediler.

Yemekten sonra hareket ettik. Yeniden uzay gemisindeyiz, dönüş seyahatimiz çok kısa geldi bize. Çok sür'atli geldik, Hareket ettiğimiz sahaya konduk.

Otomobilime girdiğim zaman, televizyon ekranında güney Pasifik üzerinde meydana geldiğini gördüğümüz fırtınanın gerçek bir fırtına olup olmadığını, atmosferin aşağı kısımlarına ulaşmadan evvel yok olup olmadığını düşünüyordum.

Uçan Daireler Anketi

Aylardan beri «Uçan daireler» konusunu doğru şekilde işleyen Ruh ve Madde'ye çeşitli okuyucularımızın müşahede ettikleri cisimler hakkında mektuplar gelmekte. Bu mektuplardaki açıklamalar sistematik ve vazih şekilde izah edilememiştir. Bu yüzden görülen veya görülecek olan «Olağan dışı olaylar» veya «Hüviyeti meçhul bir cisim» için hemen cemiyetimize haber verebilmenizi sağlamak üzere sizlere bir anket hazırladık. Soruları cevaplandırıp gönderen okuyucuların iyi niyetinden eminiz. Bu itibarla Dergide bu cevapları hemen yayınlıyacağız.

SORULAR

Müşahidin Adı Soyadı :

Mesleği :

Adresi :

Müşahade Tarihi :

Müşahade Saati (Gündüz-Gece) :

Müşahade Yeri :

Müşahade anında hava şartları :

Rüzgâr Esiyor muydu? Hangi yönden :

Görülen cisim kaç taneydi?

Şekli nasıldı? :

Göründüğü istikamet :

Kaybolduğu istikamet :

Rengi :

Cisim renk değiştiriyor muydu? :

Hangi renklere dönüşüyordu? :

Ortalama büyüklüğü? :

(Ay, Futbol topu, Portakal, ceviz kadar)

Ufukta yüksekliği (ortalama) :

Tahmini hızı :

Olayın devam ettiği müddet :

Genel İzahat : Mümkünse bir şekma çizilmesi, neler hissedildiği, sezgiler v.s.

Müşahit veya Müşahitlerin İmzası :

**RUH ve
MADDE'ye**

**Abone Olunuz,
Abone Bulunuz,**

**Tanıtınız,
Yayınız.**

- Belirli bir işi görene «vazifeli» derler.
- Evrende şurlu olarak bir görev yüklenmiş olana da «vazifeli» derler!...
- Bir spirüüalistin kastettiği vazife ise daima ikincisidir

Yazan: Mehmet SANCAR

Ruhanî İşçilik :

VAZİFE

Doğduk... Eğitildik... Yaşıyoruz...

Düşünen bir varlığız...

Düşünen varlığın adı, dilimizde «in-san'dır...»

Dünyaya tekrar geldiğimiz, yani bil-mem kaçınıcı defa doğduğumuz gündən beri, evimizde, çevremizde, okullarımızda çeşitli şeyler öğretiler; öğrendik... Çoğuna inanmakla beraber, benimseyemediklerimiz de mevcut elbet...

Bir inancımız vardır: Din gibi...

Bir takım öğretilenler vardır: İlim gibi...

Birçok inançlarımız vardır: Sosyal ülküler gibi...

Fakat, çoğunu irdelememiş, kâhplar halinde almış, kabullenmişizdir!...

Günlük davranışlarımızı daima etkileyen bu inançlarımızın gereği kadar üzerinde düşünüp muhasebesini yapmamışızdır bile!...

Lâkin, aynı çatı altındaki birçok insana aynı şeyler dendiği halde, tekâmül eden varlıkların tekâmül farklarından dolayı, inançları değişik, fikirleri ayırdır...

Anlayışları başka başka, davranışları türlü türlüdür...

Türlü, Çeşitli Yaşıyoruz :

Tekâmül farklarımız, anlayışlarımızı değiştiriyor... Aynı lisanı konuştuğumuz halde, aramızda dil ayrılığı varmış gibi anlaşmamızı zorlaştırtıyor; imkânsız da kılyor!...

Darwin'in, zamanında ortaya attığı tekâmül fikri, çoğu bakımdan teyit bulmuş; fakat türlerin oluşumu (örneğin, maymunun insanlık seviyesine, maymun

bedeninden geçişı), ruh kavramı eksikliğinden, benimsenememiştir! Benimsenememdi de...

Asıl tekâmül olayı ruhlardadır...

Darwin'in bu yönü eksikti!...

Ama, tekâmül ettiğimiz gerçeği, teyit bulmuş; gerilememiştir...

İşte bu tekâmül hadisesiyle; dünyaya tekrar gelişimizdeki maksat ve eğitimimizdeki yetersizliklerle, türlü dünya realiteleri içerisinde harmanız: İrili - ufaklı buğday başakları harmanından, harmanların karışımı harmanlara kadar!...

Dünya realiteleri, aşağıdan yukarıya doğru uzanan ezeli-ebedi merdivenin iki sahanlık arasındır ki, bu dünya merdivenidir. Biz insanlar da, daha doğrusu biz dünya varlıkları da, bu dünya merdivenin herbir basamağını çıkmakla yükümlü reenkarneleriyiz (Dünyaya tekrar gelmişleriyiz)...

Bunca ayrılıklar gösteren, birbirinden farklı basamaklarda yaşıyan varlıkların, bilhassa insanların, daha üstününe doğru yol alışları nasıl olacaktır?.

Başlangıcından, dünya merdivenlerini tırmanmıncaya kadar farklılıklar gösteren insanlık kademesindeki varlıkların bu ayrılıklarını görüp-gözeten Tanrı (Rab), kullarına, Kutsal kitaplarıyla gerçek hedefi göstermiş; dosdoğru-kestirme yolu belirtmiş ve öğütlemiştir...

Ne var ki, insanların çoğu, yüzyıllardır Kutsal Metinleri, ahlâk buyrukları ve öğütleri olarak anlayagelmişlerdir!...

Sipiritüel, anlayış ve bilgiden yoksun çalışmalar da Kutsal Kitapları çözümleme-

ğe yetmemiştir...

Önemli olan isimler değil, önemli olan insanı çözebilmektir: Ruh-beden düalitesini ve nedenlerini bilmeden insan çözülemez ki!...

Kutsal Metinler ve Kehanetler :

Tevrat-Zebur, İncil, Kur'an, birbirinin bütünlüycisi ve daha yükselticisi olarak insanlığa verilmiş; bir yandan yürünecek doğru yol işaret edilirken, öte yandan ulusların yaşantılarına ait kehanetler de açıklanmıştır: Gelecekteki olaylar içerisinde milletlerin yaşamaları anlatılmaktadır. En yenisi Kur'an (1400) yıl önce vahyedilmiş (Peygamberin medyumluğu ile alınmış). Kutsal Metin olmasına rağmen, (1400) sene önce anlatılanların çoğu gerçekleşmiştir!..

Diğer Kutsal Metinlerde de, anlatılan (profesilerin) kehanetlerin, fertlerin psikolojik gelişmelerinin ve bir takım jeopolitik olayların gerçekleştiklerini, gören ilim adamları, bugün, Kutsal Kitaplar üzerine eğilmek lüzumunu duymuşlardır... Dünya yüzünde, bu tip araştırmalar yapanlar her yerde mevcuttur...

Ruhsal İhtiyaç Kadrosu :

Dünyamıza tekrar gelen her insanın (hattâ her varlığın) bir ruhsal ihtiyaç kadrosu vardır.

Yeryüzünü bir büyük oyun sahnesi, insanlarını da, oynanan büyük oyunda birer rol sahipleri olarak düşünebiliriz...

Oynanacak roller tespit edilmiş olarak, mızıkçılık edenlere, başarısızlık gösterenlere rağmen büyük oyun oynanmakta ve herkes de oyuna katılmaktadır!...

İşte bu büyük oyun oynanırken bazılarımız (hattâ çoğunluğumuz), oyunu kavrayamadığımız yahut kavramak istemediğimiz için, büyük dünya oyunundaki rollerimizde birer kukladan farksızızdır! Körü körüne kukla olmamak için bir çaba gösterip, akli ve vicdanî, sağlam tutkularla sonuçları görmeğe başladığımızda, rollerimizin değerini de kavrar bir hale yükselebiliriz... Oyun devam ediyor... Niçin roller değişmesin?...

Bütün bunlar, imtihanlarımızdaki başarılarımıza bağlıdır.

Ruhsal ihtiyaç kadrosu büyük oyun

için seçilmiş ve tespit edilmişken, bütün oyuncular hesaba katılmış ve halen de katılmaktadırlar... Ve her an da bütün kadro gözden geçirilerek, oyuncular hakkını veya liyakatini elde ettikleri yerlerini buldurulmakta; fakat büyük oyun durmadan, aksamadan, maksadına uygun olarak oynatılmaktadır...

Büyük Rollere Seçilenler :

Bir büyük oyuna benzettiğimiz dünya sahnesinde kimi oyuncular hissi, kimi oyuncular akli, kimi oyuncular da vicdanî başarılar gösterirler...

Örneğin; Hz. İsa, Hz. Hüseyin gibi seçkin kişiler inandıkları rolleri uğruna kendilerini feda etmesini bildiler...

Bir kimseye, «Gerektiğinde kendini harcamasını, feda etmesini bileceksin» demek yetmezdi elbet. Bu sözün doğruluğunu teyit için, gereken feda edişin de gerçekleştirilmesi gerekirdi...

Nitekim, bu sözün bilgisine ulaşmış idrâk sahipleri, gerektiğinde vicdanlarının sesine uyup kendilerini feda da etmişlerdir...

Bu feda ediş, bedensel olamaz yalnız. Kendini topluma adayışta da bir feda ediş vardır. Gerçekten kendini topluma adanmış olanlar, gerektiğinde bedenlerini de fedadan çekinmeyen kimselerdir...

İşte bu feda edişte vazife duygusu, **Spiritüel** görev vardır...

Hissi insanda, henüz hizmet duygusu gelişmemiştir. O, daima kendine çalışır!...

Bugünkü çevremiz böyleleriyle dopdolu...

Akli insan, hizmete yönelmiş gibidir. Fakat kurnazlıklarıyla, hem kendini, hem çevresini kandırıp durur!...

Bu tiplerin örnekleriyle doymuş gibiyiz!...

Vicdanî insan, hizmete yönelmiş; hizmeti ibadet bilen kimsedir...

Sipiritüel vazife vicdanî insanda değerine ulaşmağa başlar...

Adayış, kendini feda ediş bu merhalede gelişir... Ve, şuurlanan varlıkla vazife plânına ulaşır...

Bu tür vazife anlayışının dünyamızdaki tezahürleri, **üstün vicdan** tatbikatlarıdır.

Psychic
O KOZMOS
TIS PSİHİS
News **FATE** **TWO WORLDS**
spiritualist
başından
özetler
THE SPIRITUAL WORLD
VOICE **Uamoto**
The Summit **CHIMES**
of Spiritual Understanding

Hazırlayan: Ali ERMAN

CHIMES'dan :

GARİP BİR TECRÜBE

Sıcak bir yaz sabahı, şafak vakti, öbür aleme intikâl devresine ölmeden önce şahit olmamı sağladığını şimdi anladığım bir tecrübe geçirdim. Yaşanan bir ölüm devresi, yarı ölüm halî, ruhun dolaşması... Bunlar dan her hangi biri benim yaşantıma başlık olabilir. Başımдан geçen tecrübeyi «ruhumun dönüşü» olarak isimlendirmeyi tercih ediyorum.

Her zamanki gibi, yatak odamdaki pencere yakınındaki büyük meşe ağacında bulunan kuşların ilk cıvıldaşmalarıyla uyanmışım. Kalkmayı, sabah kahvemî içtikten sonra, biraz büromda çalışmayı arzuladığımı hatırlıyorum. Bundan başka, arazimin uzak bir köşesinde bulunan yeni dikili meyva ağaçlarını görmeyi ve bahçeme giderek orada bir müddet çalışmayı istedim. Fakat her zamanki dinçliğimin aksine, kendimde bir tenbellik ve ağırlık hissettim. Bu durumdan ötürü endişelendiğimi, bu hususta düşünür halde yatakta kaldığımı hatırlıyorum.

Bazılarının düşünmekte ısrar ettikleri gibi, tekrar uykuya dalmadığımdan eminim. Hattâ yarı uykulu bir halde bile değildim; hiç uykum yoktu. Sadece hiç bir şeye aldırmadan tamamen sükûn içinde yatıyordum.

Her sabah koyduğum ekme kırıntılarımı bekleyen kuşları dinlerken yapmağı tasarladığım şeylerden hangisini yerine getireceğime karar veremeyecek kadar atıldım. Kırıntıları yerinde bulamadıklarından birbirlerine neler söylediklerini merak ettiğimi hatırlıyorum.

Birdenbire, şaşkınlık içerisinde yataktan ve yatakta bıraktığım bedenimden ayrılarak yükseldiğimi, yatağın üzerinde, sonra bana en yakın pencerenin havalandırma için açık bırakılmış kısmından dışarı çıkıp havada hareket ettiğimi gördüm.

«Bu olay, çok garip» diye düşündüm. Hiç karşılaşmadığım için bana ilgi çekici geldi. Durumum korku verici gözüküyordu. Bunu da diğerleri gibi yeni bir tecrübeye olarak benimsedim. Yeniliklerden daima hoşlanırım. Sonra, her hangi bir plân veya karar sahibi olmaksızın havada hareket ederek sıralar halinde yeni fidanlar diktiğim bahçeme geldim. Yavaşça bunlar üzerinde dolaştım ve onları seyrettim. Bulduğum, yüksek noktadan onlara bakmak beni çok mutlu kılıyordu. Fakat sonra, çok geç kalmadan bedenime dönmekte acele etmezsem acaba ne olur diye meraklanmağa başladım. Acele ile geri dönmeği veya çok geç kalabileceğimi niçin düşündüm? O esnada «çok geç'in» ne anlama geldiği hakkında bir fikir sahibi değildim.

Erken sabah havası içinde nasıl hareket ettiğim ve aynı pencerenin açık olan üst kısmından nasıl geçtiğim benim için tamamen açık ve gerçektir. Bedenim, giydiğim gecelik veya nezem hakkında hiç bir duygu sahibi değildim. Odaya girdiğimde, ince yorgan altında uyur durumdaki bedenim bıraktığım gibi duruyordu. Nedenine dair her hangi bir düşünceyi hatırlamakla beraber bedene girmekte tereddüt gösterdim ve biraz isteksiz davrandım. Birdenbire odalarında bulunan üç çocuğumu ve eşimin onlar ile ilgili problemlerde karar verirken bana ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündüm. Bu durum, meseleyi hemen halletti. Yavaşça yukarıdan aşağıya inerek bedenime girdim ve derhal uykuya dalarak şuuruluğumu kaybettim.

Uyandığım zaman — ki bu zaman, dışarıdan akseden seslerden hemen sonraya tekabül ediyordu — her defaki uyanışlarımdan farklı bir durum yoktu. Sessizce aşağı inerek kahvemi hazırladım ve kuşlara yem verdim. Kahveyi içtim ve gazeteye bir göz attıktan sonra onu bir tarafa bırakarak ruhi seyahatim hakkında düşünmeğe başladım. Uykuya dahil gitmiş değildim; her şeyi en ufak teferrüatına kadar hatırlıyordum. Anladım ve halen biliyorum ki, başımdan geçenler rüya değildi. Yıllarca önce olduğu gibi, vaka halen zihnimde canlı bir şekilde bulunmaktadır.

May Puryear

FATE'den :

YENİ BİR GÖRÜŞ

Doğru çıkan bir çok kehanetleri bile izah edecek kadar ileri gidebilecek ilgi çekici bir teori, Rus hekimî Dr. V. Kasatkin tarafından ortaya atılmıştır. Bu teori, aynı zamanda, psikosomatik tıbbın mekaniz-

malarını da açıklayacak ip uçları vermektedir.

Kasatkin, insanın rüyalarının ona sadece psikolojik problemleri hakkında bilgi vermediğini fakat aynı zamanda, ciddi bir hastalığa yakalanmak üzere bulunduğunu ikaz ettiğini söylemektedir. Meselâ, bir kimse bir tepeye tırmandıktan sonra soluksuz kaldığını rüyasında görürse, o, zatülcenp, bronşit veya tüberküloz'a yakalanmak üzere olabilir.

Hastalığın işaretleri ortaya çıkmadan çok evvel veya şuurlu olarak hastalığının farkına varmadan evvel, beynin, bedende cereyan eden en kompleks olayları hissetmeğe muktedir olduğu fikri bu doktora aittir.

Şayet Kasatkin'in görüşü doğru ise, bir kimsenin kendi sağlığı hakkındaki muayyen sezisleri mantıklı olarak izah edilebilir. Şimdiye kadar böyle önceden haber vermeleri kehanet veya istikbal görme olarak kabul etme eğilimi mevcuttu. Telepati'yi kabul edersek bu halde, dostların gayri şuurunda ne bulunduğunu bildiren telepatik malûmat sayesinde, diğer kimseler onların yaklaşan hastalıklarını hissetmiş olabilirler.

Fakat biz bu fikrin klervoyans fikri-ni bertaraf edeceğini söylemek istemiyoruz, Zira klervoyans yolu ile de hastalığa ait intibalar, suura ulaşabilir. Hollanda'lı Parapsikolog Prof. Tenhaeff, klervoyan intibalar hakkında başka bir izahatta bulunmaktadır. Bir klervoyan istikbaldeki bir hastalığı haber vermişse, o, olayı ya gerçekten görmüş veya telepatik olarak almıştır. Ne olacağını haber vermek üzere bizim zaman akışımıza dönmektedir.

Kasatkin ile Tenhaeff'in görüşleri arasında büyük bir uçurum vardır. Bununla beraber her iki izahın da doğru olması ve her iki çeşit olayın da vukua gelmesi mümkün gözükmektedir.

RUH VE MADDE'YE ABONE OLUNUZ.

— Merhaba! diye bağırdı, işte seni hiç görmeden geçen yirmi dört yıl!

Öbürü aynı şekilde 24 yaşında, üç aydanberi bu buluşmayı bekliyordu, işte şimdi onunla kucaklaşmak mı yoksa sadece elini mi sıkmak gerektiğini bilmiyordu. Zira Binghamton'lu Tony Milasi ve Miami'li Roger Brooks hakiki ikizdiler. Buna rağmen inanması zor bir şey vardı ki onlar ilk defa birbirlerini görüyorlardı. Doğdukları gün birbirinden ayrılmış, evlât edinildikleri aileler tarafından aralarında 1500 km. mesafe bulunan ayrı şehirlerde büyütülmüşlerdi. O akşam, hava alanında içlerinde sıkıntı ve üzüntü duyarak birbirlerini selâmlamışlardı.

Tony nihayet :

— Roger, buna bir türlü inanamıyorum, dedi!

Yolları ayrılmıştı. İkizlerin tekrar kavuşması inanılmayacak şeydi. Hikâye 1968 yılı 28 mayısında Binghamton hastahanesinde başlar. Doktor Vincent Maddi'nin yardımı ile iki ikiz oğlan dünyaya gelir. Biri saat 20.31 de öbürü 20.36 da, Anne genç bir İtalyan, baba ise yahudidir. Bu olay normal hallerde mesut bir olaydı ama bu durumda oldukça sıkıntı verici idi. Ailenin zaten iki çocuğu vardı ve ailenin maddi durumu kötü idi, anne bu iki çocuğa bakamayacaklarını göz yaşları ile Doktor Maddi'ye söyledi.

Doktor Maddi komşularından birinin bir evlât edinmeyi çok istediğini hatırlayarak ona ikizlerden bahsetti, fakat komşusu iki erkek çocuğu birden büyütecek kadar genç ve yeter derecede kuvvetli değildi. O halde ikisinden birini seçmek gerekiyordu. Böylece sonradan doğan yani küçüğü M. ve Mme Joseph Milasi'nin hayatına girdi ve ismini Antoine Joseph koydular. Milasi ailesi Binghamton'un İtalyan mahallesinde, her çeşit yiyecek satılan dükkanlarının üzerindeki dairelerinde oturuyorlardı. Tony katolik okuluna gidiyor ve katolik kilisesinde koroda söylüyordu. Lisesi Binghamton'da bitirmişti. Bir komşu çocuğu onu yaralayan ve allak bullak eden bir ithamda bulunduğu zaman on iki yaşındaydı.

BİR BİRİNİ İKİZ

1963 yılının başlarında Miami havaalanında Binghamton'da bulunan bir adamın yanına gelmiş ve onunla buluşmak istiyordu. Heyecanını gizlemeye çalıştı, ama içinde bir korku vardı. Adamın yanına geldi.

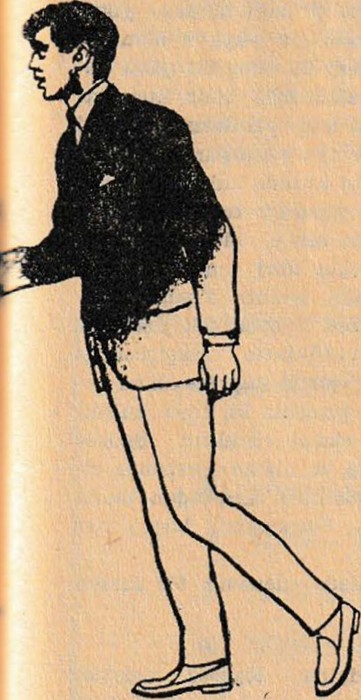
Yazan : Bard Lindeman

KAVUŞAN LER

...akşamı beynel-
...Birleşik Amerika'-
...en yirmi dört ya-
...nın en mühim in-
...-divenlerden ini-
...arak çıkış kapısın-
...arak bekleyen genç

Çeviren : Kâmuran TÜZER

— Sen bizim gibi İtalyan değilsin, se-
nin hakiki baban yahudi.

O akşam, Pauline Milasi ona anne ve
babasının para bakımından çektikleri güç-
lüklerden başlayarak gerçeği anlattı ve
ona evlât edindiklerine dair evrakları gös-
terdi ve dedi ki:

— İkiz kardeşine gelince, Doktor Mad-
di onun küçücükken öldüğünü sanıyor. Öy-
le olduğuna inanmam daha iyi.

Halbuki bir numaralı bebek dünyaya
gelince rahat etmemiştir. Üç aylıkken be-
lediyenin yardım kolu onu bir sûtannenin
yanına vermişti. Orada bebeğin yattığı ya-
tak alev almış, çocuk ciddi bir şekilde yan-
mıştı. Bir yıla yakın hastahane de yattık-
tan sonra bir yetimhaneye teslim edilmiş-
ti.

1942 de, bir hemşire olan Madam Mild-
red Brooks, bu bedbaht ve hasta çocuktan
söz edildiğini duydu ve Roger'yi Syracu-
se'deki evine aldı, burası New York'a bağ-
lıdır. Madam Mildred Brooks orada kocası
Jules Brooks ile yaşamaktaydı. Bir yıl
sonra, karı koca ayrıldılar. On bir yaşında
oğlu ile annesi beş yaşındaki Roger Miami-
ye yerleştiler. Orada Madam Brooks bir
berber salonu açtı.

Roger, kendisinin Mildred Brooks'un
oğlu olmadığını biliyor fakat doğuşu ve
menşei hakkında başka birşey bilmiyordu.
Brooks'lar yahudi oldukları için çocuk si-
nagogdaki dini koroda okuyordu ve yahudi
dinine göre yetiştirilmişti. On beş yaşın-
dayken Brooks'ların bir aile dostundan bir
ikiz erkek kardeşi olduğunu öğrenmişti.
Bu haber onu çok heyecanlandırmıştı. Bir
ikiz erkek kardeşi olduğunu hayalinde
canlandırıyor, fakat Mildred bunu hiç
aklına koymamasını söylüyordu.

— Bana öyle geliyor ki, Roger karde-
şini hiç bulamıyacaktı. Böyle olunca onu
bu yüzden üzmeğe neye yarar, diyordu. Aca-
ba hiç iki kişi olacaklar mıydı? 1955 Ağus-
tosunda, Roger havu kuvvetlerine baş vur-
du. On yedi yaşındaydı. Pek parlak bir tah-
sil yapamamıştı. Askerlik hayatına atılırsa
bunun ona hayatta iyi bir yön vereceğini

(Devamı Sayfa 37'de)

Ruh dostlarımızdan

RUHİ MERKEZ :
SADIKLAR PLÂNI

4 Tesir Kuşağı

(Geçen sayıdan devam)

Medyum — Şimdi bir imaj görüyoruz: Bir adam, dik duruyor, kolları yana sarkık. Etrafında başından ayak uçlarına kadar, değişik renklerde ve dalgalandıran bir takım, imaj olarak sigara dumanımsı, eflûv var. Avraya benzemiyor. Bazen o, bu tabakaların içinden geçmiş, bazen bu duman onun pek yakınından gelip geçiyor. Fakat, bu adamın en çok temasta bulunduğu tabakalar, içinde bulunduğu tabakalar. Şöyle, içinde. Halbuki öyle tesirler gelip geçiyor ki, şu anda, meselâ fevkalâde bir açık yeşil var —fosforesans—parlıyor, yine fevkalâde yaldızlı bir sarı var, kırmızı var, menekşe var, siyah bile var. Bütün bu tesirlere dokunamıyor. Hepsinde temasta değil. Ama onların mevcudiyetini hissediyor. Her renge göre adamın dimağında birtakım değişiklikler hâsıl oluyor. Ama onun bu tesirler üzerindeki tasarrufu az. Hani şöyle elini kaldırıp uzatma, o tesirin içinde gömülecek eli, bu kadar yakınında, fakat tesire elini uzatamıyor. Yâni oradaki o duman tabakasına diyeyim daha doğrusu, elini uzatamıyor.

A.E. — Bu kudretsizlikten mi ileri geliyor acaba?

Medyum — Herhalde. Çünkü, bu üstün parlak tesirlerin, renklerin seviyesi yukarıda adama göre. Omuz ve baş seviyesinden yukarıda bulunuyor. Geliş istikameti de öyle. Dolanıyor, kayıp gidiyor. Yâni çok acayip bir parabol çiziyor daima adamın yakınında, fakat yakınına kadar

gelebildiğine göre, bu tesirler insana ulaşması gereken tesirler, insan bu tesirleri elde edebilir. Evet.

— Şimdi, nakledebildiği kadar şu anlatılmalıdır ki, bir tesirin bir varlık tarafından kullanılabilmesi ve alınabilmesi onun ana tesir kuşağı ile alakalıdır. Umumi muhassala olarak, tâbi olmuş olduğu tesir plânı onun ihtiyaçlarını gözönünde tutarak onun sarsılıp dağılmaması, yıkılmaması, sapmaması için uygun olan tesirleri ona sevkeder. Buradan da şunu anlayabilirsiniz ki, zikredilen tesir kuşakları bir bakıma ruhi tesir plânlarının tensibi ve tasarrufu ile ortaya çıkmıştır. Öyle varlıklar, öyle tasarruf altında bulunduruluyor ki, bunların toplu gücü bir tesir kuşağının meydana gelmesine sebep oluyor. Sıklık sonlarında hâsıl olan dört numaralı tesir için vaziyet de yine aynıdır. Yâni, bu vazife plânı ile irtibat kurabilecek derecede vicdanı gelişmiş varlıkların müşterekliği kendiliğinden bir tesir kuşağı meydana getirecektir. Hattâ denebilir ki, tesir kuşaklarının yaratıcısı bizzat varlıktır. Sadece bunların bir tertip ve nizam içerisinde olması ruhi tesir plânları tarafından temin edilir. Bu kadar. Soracağınız birşey var mı?

N.E. — Müsaade ederseniz bir sualım var.

— Buyrun.

N.E. — Hariçten. Kanser tedavisi için, insanlar ölmeden evvel bir dondurma

tedavisine, donduruyorlar ve sonra tekrar ayıltmayı düşünüyorlar. Bu zaman zarfında beden maddî tesirler altında, ruh ne vaziyette acaba, o ne gibi tesirler altında?

— Bu sorduğunuzun bizimle alakası yoktur. Anlattığımız hususta soracağınız sualler var mı?

M.S. — Başka sualimiz yoktur efendim.

— Memleketiniz birtakım kritik noktalar üzerinde bulunmaktadır. Bu kritik noktalar, gerek tabiat hâdiseleri ve gerekse sosyal olarak gitgide ortaya çıkmaktadır. Bu durum karşısında, cemiyetiniz ve bu cemiyetin işlerini mâkul tarzda benimsemiş olan kimseler için birtakım faaliyete başlamanın, başlamış olmanın gereğesidir. Faaliyetlerinizin istikameti toplum olarak gelişmekte olan yanlarınızın daha fazla gelişmesine hadim olacak tarzda olmalıdır. Bu gelişme, ahlâkî ve gayri ahlâkî olabilir. Ahlâkî gelişmeyi müsbet şekilde ortaya koyarken, gayri ahlâkî şeyi menfi şekilde aynı kudretle ortaya koymanız zârurettir. Cehit faktörü olarak her ikisi de aynı değere sahiptir. Şüphesiz sizlerin göstereceğiniz şuurlu faaliyetlerin neticesi olarak cemiyetinizin iş görme kapasitesi ve tasarruf yetkisi artacak ve arttırılacaktır. Bunun için birtakım fedakârlıklara, birta-

kım mes'uliyetlere kendinizi alıştırmamız yükü taşımaya namzet olduğunuzu bilhakkın göstermeniz gerekmez mi? Sizlerin ataletiniz, bilginizin liyâkatine ulaştığınızdan ileri gelmektedir. Cehit şiddeti ancak bilgiyi haketmenizi intaç ediyorsa da onu, muktedir olarak kullanmanız iktidarını, liyâkatini size vermiyor. İşte böylece, tazyik altında, mütereddit ve kısmen teşevvüs içerisinde yürüyorsunuz. Şüphesiz cemiyetiniz muhtelif kademeleri ile muhtelif tesirlere tâbidir. Hiçbir zaman orada tek başına bir tesir hâkim değildir. Tek başına bir tesir hâkim olabilmesi için sizlerin belirli kuvvet noktalarına sahip olarak bir kenetlenme içerisinde bulunmanız şarttır. O zaman, fonksiyonunuz başlar.

Sizlerin herbiriniz şüphesiz bir iş göreceksiniz. Bu göreceğiniz işin ehemmiyet derecesi mevzu bahis değildir. Sizlerin kütle olarak göstereceğiniz güç mevzu bahistir. Bunun dışında başka türlü düşünenler yalan düşünüyorlardır. Bu cemiyetin mukadderinde ferdiyet mevzu bahis değildir. Ne vakit ki, ferdiyetinizi bir kütle ferdiyeti haline inkılâp ettirirsiniz o zaman tasarruf kudretiniz, iktisap edeceğiniz yeni tesirlerle artar. Ve şimdiki halde önünüzde dikili duran güçlükler izale olur. Bu günlük bu kadar, Allahaismarladık.

CEMİYETİMİZDE HAZIRLANMAKTA OLAN TEKSİR NOTLARI

- Metapsişik Terimler Sözlüğü
- Herkes İçin Medyomluk
- Hind'de Manyetizma
- İlahlar Kozmonotlar mıydı?

LÜTFEN ŞİMDİDEN SİPARİŞ VERİNİZ

Suat Plevne'nin

Not Defteri

İlâç Sanayii

Harp Sanayii

İlâç sanayii, harp sanayii

Yüzde yüz şifa lâzım mı? Hastalığın objektif elemi ile, evhamı ile hakikatte dayanılır bir epröv meydana gelmez mi? Harp korkusu da öyle değil mi?

Dünya gaye değildir. Bir geçit, bir mektep, bir tatbikat sahnesidir. Nitekim, Galatasaray'da da yırtık pırtık elbiselerle, bir karış sakal ile, saçları taramadan, boyasız - bağırsız ayak-kabıllarla mektep içinde gezmeyi marifet sayar, ancak o kılığa girdikten sonra rahat oturur, serbest itişir, kaçıtır, top oynar, duvardan dinlemez dilediğimiz yaramazlığı, haşarılığı yapardık. Ancak dışarı çıkacağımız zaman kılık kıyafet tuvalet düzgünlüğü arardık. Demek ki, delikanlılığın serbest tezahürü için elbiseye itina gibi frenleyici şeyleri bir tarafa itmeye çalışır o çağa göre münasip görülen müştereken kabul ettiğimiz bir iş kıyafeti ararmışız.

Halk kültürü mecmuala-

rından da öğrendiğimiz gibi bir sürü extra medikal şifa vasıtaları, tedavi usulleri bulunduğu halde, insanlık habire doktorlara müracaat ediyor ve onların şifadan ziyade (palyatif) savsaklama tecrübe mektuplarına teslim olarak müessiriyeti şüpheli ilâç reçetelerine itimat ediyorlar.

Anlaşıyor ki, şifanın kat'iyeti matlup ve gaye değil... Bu dünya (epröv) hayatında hastalık da, dertlerle uğraşma da bir nevi spor ve temrin devresi... Pahalı pahalı ilâçların bulunması, yapılması, satılması, reçete düzülmesi bir sürü insanı meşgûl ediyor: Hele işçi kütlesi, köylü sınıfı, halk topluluğu, ilâca ne kadar ehemmiyet veriyor. Doktora bakınmasa da...

Bu gibi gayri ciddi vasıtaların şâmil ve câri olması, bu dünya hayatı sahasının ilâhî katta bir epröv ve takrip makamlarına

mahsus olduğunu anlatmıyor mu? Yoksa müessir ilhamlarla herkes derdine en kat'i tedavi usulüne kavuşturulur ve kısa zamanda hastalık diye bir şey kalmazdı. Talebeler ilim için çalışırken okul hademeleri tabii uyuyabilirler ama, bilgi denilen ilâhî kanunlar ve muhteşem ahenkler sistemine nüfus saadeti sabahlara kadar oturmaya, okumaya, düşünmeye değer. Hastalık da bedeni organize ve idare etme melekesinin tekemmülüne mahsus bir alıştırma konusu, bir sıhhat kazanma sporudur. Verem, Belsogukluğu, Sıtma, Trahom, Frengi gibi çeşitli eski hastalıkların kat'iyete yakın bir surette medeni cemiyetlerden kalkmış olması gibi...

Bunların yerine ders ve epröv olarak romatizmalar, çeşitli semptomlar, kalp, damar tıkanıklığı, kanser vb. gibi tuzaklar modern insanın yoluna ku-

rulmuş bulunuyor; demek siyaset, sıhhat, ekonomik problemler hep «insan - talebe» sınıfının hayata ve madde kompleksine müesiriyet ve nüfuzunu arttırmak için tertiplenmiş ders müfredatı...

Harplerin önlenmesi, silâhların azaltılması, her nevi hastalığın ve sosyal dertlerin ortadan kaldırılması hep bu dünyayı cennet haline, saadet iklimine kavuşturma gayesine dayanan kısır bir görüşün boş cehitlerinden ibaret... Mektebi ev yapmaya benzer...

Ya öğrenme ihtiyacı, temrin ve tecrübe kaderi ne olacak? Şu halde ilâç da, silâh da, para da, siyasî ihtiras ve iktidar oyunları da hep dünya talebelerinin çeşitli oyunlarına, tatbikat rollerine mevzu olarak hazırlanmış mektep levazımatı, ders vasıtası, öğrenim vesilesi...

Bu şamatik sezgiye karışık bulunacak itiraz noktaları ve boş kalmış istihfamlar esas prensibi yok

edemez; belki yeni sorular sordurabilecek süjelere bu sübjektif tereddütlerini hal için birer arama ve teemmül ve mûrakabe konusu olur. Bunların halli nisbetinde de ders arası teneffüs fırsatları çıkar. Mektebi terketmek derecesine geldiğini bu dünyada yaşamak mecburiyetinde olan hiç kimse, henüz iddia edemez. Montör olarak geldiğini de kimse bilemez.

RÜYA HAKKINDA BİR GÖRÜŞ

Rüya ikaz ve müsbet teemmül vesilesidir...

«Sümerbankta bir arkadaşımla derslerimin adedi hakkında münakaşa ediyordum.» Oldukça heyecanlı bir muhavere imiş. Uyanıldığında kalbimde çarpıntı ve heyecan vardı... Bu mevzu etrafında çeşitli varyasyonları teemmül ettim...

Bu sarıh rüya benim mantalimin faaliyetinden ziyade bana bu hususta düşünme ve muhakeme fırsatını hazırlayan bir dış imaj idi. Fakat direkt de-

ğil, cinas ve kıyas yoluyla hocalık durumumun üzerinde bir miktar tekâsif (yoğunlaşma) vesilesi hazırlayan bir dış tesirdi, sanıyorum.

Rüyalar, süjeye mahsus olarak hazırlanmış; âdeta ısmarlama bir senaryo ve onu kaderî uykusunda uyandırıcı, ikaz edici, kutsal hisse çıkarabileceği endirekt bir yardım olmalı... Şunu şöyle yap, demekten bir şey çıkmaz; süjenin hazırlığı nisbetinde kendisine bir sahne gösteriliyor. O da dış yardım mı? Yoksa kendi imajınasyonu mu? Pek seçmeden asıl maksat olan hâdise üzerinde mantalini işletiyor. Mantal bedenini titretiyor âdeta ve mukadder bildiği gibi tahakkuk etmekle beraber; süjede o yolda bir yeni titreşim ahengi ve hayat muvazenesi kurabiliyor. Ya da değişecek duruma hazırlanıyor.

Burada kaderle gaye değil süjenin tekâmülü murad olunuyor.

CEMİYETİMİZ'DE SATILAN KİTAP VE NOTLAR :

Metabioloji : M. Bilge	20.— TL.
İpnotizma ve Telkin : E. Arıkdal	15.— TL.
Radyestezi : M. Barbanell	5.— TL.
Shankya-Yoga : Özel çalışma	5.— TL.
Felsefî Ekoller ve	
Spiritizma : Cemiyet Ders Ekibi	7.50 TL.
Telepati Kartları : Özel Çalışma	5.— TL.
Ruh ve Madde Ciltleri : (Beheri)	25.— TL.

Ay Yolculuğuna Hizmeti Geçenler

İnsanların Tahayyül ve düşüncelerinin gittikçe geliştiklerini görüyoruz. Bu gelişme, görgü ve tecrübe ile yakından ilgilidir. İnsanın bilgi dağarcığı doldukça, tahayyül ve düşünceleri de o nisbette bir genişlik ve derinlik kazanıyor. Aynı nisbette de arzu ve istekler daha belirli ve etkili hale geliyor. Başlangıçta sadece bir ham hayalden ibaret iken, eldeki imkânlar çoğaldıkça bu uhamlık olgunlaşıyor ve gerçekleşme sınırına gittikçe yaklaşıyor. Günün birinde de bakıyorsunuz arzu ve tahayyüller gerçekteşmişler.

Bu neticenin birdenbire bir anda hemen ortaya çıkmış olduğunu, böyle görünmesine rağmen elbetteki iddia edecek değilim, Yüzyıllar boyunca birbiri üzerine yığılan özlere, çabalar, arzu ve tahayyül mahsulü neticelerin günün birinde asıl neticenin elde edilmişinde pay sahibi oldukları inkâr edilemez.

Bu sebeple, eğer bir neticeye ulaşmış bulunuyorsak, bu kazancımızın ne şerefi, ne mes'uliyeti ve ne de hakkı, tamamen bir tek ferde ait olamayacaktır. Onun yaptığı sadece dolmakta olan bardağa birkaç damla su daha ilâve edip neticeyi almaktan nibarettir. Perdenin gerisinde bardağı doldurmağa çalışmış olanların cehit ve gayretlerini unutmayalım.

Bugün Ay'ın etrafında astronotlar feza kapsülleri içinde tur atabiliyorlarsa bu başarının sadece onlara ait olmadığı hemen kabul edilebilir bir gerçektir. Hiç değilse onları daimi kontrol eden geniş ve karışık bir kontrol sisteminin bu muvaffakiyette önemli bir rolü olduğu aşıkârdır. Roket motorlarını geliştirenlerin, yakıtlar ü-

zerinde çalışmış olanların, astronomi âlimlerinin ve matematisyenlerin, tıp doktorlarının, iktisatçıların, şairlerin ve hatta din adamlarının bu muvaffakiyetteki katkı payları ne unutulabilir ne de küçümsenebilir.

Bu zincir birbirine bağlı ve birbirine destekler vaziyette tarihin derinliklerinde ta ilk insanın emeklediği devirlere kadar uzatılabilir. İletnetice kanunu bu hususta bizim için güveneceğimiz bir destek ve yardımcımız olacaktır.

Tahayyül melekesinin gelişmesi ve arzuların kamçılanması konusunda şairlerin ve roman yazarlarının da katkılarını ve tesirlerini küçümseymeyiz.

1599 yılının Eylül ayında Domingo Gonzales'i vahşi bir düzine kuğunun yardımıyla Sent Helena adasından alıp ve on iki günde aya ulaştıran roman yazarının, bugünün muvaffakiyetli neticeleri üzerinde katkısı olmadığını iddia edebilir miyiz?

Yıldızları, bundan 6500 yıl evvel incelemeye başlayan Babil ve Mısır'lı astronomları da elbette bu kervana dahil edeceğiz. İskenderiye'de Milâttan önce ikinci asırda yaşamış Yunanlı astronom Eralosthones'in dünya çapı ve çevresini ölçmüş olmasını bir yana atabilir miyiz? Eralosthones'in ölümünden altmış yıl sonra dünya-ay mesafesini ölgen Yunanlı astronom Hipparchus'un bu zincirin bir halkasını temsil etmeyeceğini iddia edebilir miyiz?

Dünya'yı merkez alıp yıldızları döner kabul eden meşhur İskenderiyeli Bilgin Batlamyus dahi, ta Kopernik'e kadar düşüncelere hakim olmuş sakat görüşü ile

ble olsa, aynı kervanda elbette kendisine bir yer ayırmıştır.

Meşhur Fransız roman yazarı Jules Verne'i hepimiz tanırız. Zamanımızdan yüz yıl önce yayınladığı «Ay'a Seyahat» romanında ayrıca insanı hayrete düşürecek kadar kehanetlerde de bulunmuştur. Tahayyül faaliyetini etkilemesi bakımından bu eserlerin mühim katkıları inkâr edilemez. Bugün denizaltıların, balonların ve füzelerin gerçekleştirilmiş olmasında dünün bu tahayyüli çalışmalarının mutlaka etkisi olmuştur.

Şimdi de konuya bir başka cepheden bakmaya çalışalım. Bunun için evvelâ Jules Verne'in romanındaki kehanetleri şöyle bir hatırlayalım. Evvelâ bunlara kehanet demek doğru mudur. Bu sorunun cevabını ben vermek istemiyorum. Sadece dikkatinizi romandaki bir iki noktaya çekmekle iktifa edeceğim. Bugün Florida ve Cape Kennedy herkesin tanıdığı bir bölgedir. Zira buradan fezaya füzeler hareket etmektedir. Ama bundan yüz yıl önce bu isimlerin feza ve füze konularında bir önem taşıyacağını iddia edebilir miydik? Zannederim buna bilgi ve sentez gücümüz yetmezdi. Bu yetmezliğe bir nokta koyup, Jules Verne'in yüz yıl evvelinden Florida'dan füzelerin ateşlenmesini tasvir etmesini hayretle karşılamamız icap etmez mi? (*)

Ben bu durum karşısında başka türlü düşünmeyi tercih ediyorum. Diyorum ki : Bu günlük muvaffakiyetlerin elde edilmesinde hizmetleri olmuş insanların teşkil ettikleri kervanın halkalarına görülmeyen bir halka daha ilâve edilmelidir. Bu halkanın dünya üzerinde maddî bir hüviyeti olmasa dahi, müesseriyeti, insanlar üzerindeki neticeleri, muvaffakiyetleri sağlayan âmiller arasında pekâla zikredilmesine müsaittir.

Bu halka, insan muhayyilesine, arzû ve niyetlerine müessir olabilen bir tesirdir. Bu tesirlerin yönetici ve yönetici himayesi, insanlara istikamet vermektedir. Bunu her zaman müşahede edebiliriz zannederim.

Jules Verne'in tahayyüllerini gelişi güzel ortaya çıkmış bir hayal mahsulü ola-

rak kabul etmek yersizdir. Burada şuurlu bir müdahalenin Jules Verne'in aracılığı ile insanları etkilemekte olduğunu düşünmemizde bir mahzur var mıdır?

Bugünün teknolojik gelişmeleri de gene aynı şekilde tahayyül ve onu yöneten kanunlar ve yöneticilerinin etkisinde değildir? Tahayyülümüzün de arkasında şuurlu müesseriyetlerin yönetici tesirlerini düşünmekle kervanımıza yeni ve köklü bir halka daha ilâve etmek fikri zannederim bizi oldukça düşündürülecek bir husustur. Bu Nokta üzerinde ne kadar dikkatle durur ve müşahedelerimizi derinleştirirsek, o nisbette bu halkanın gözlerimizde daha net olarak görünür hale gelmesini sağlamış oluruz.

(*) Keza Jules Verne, hareket tarihi olarak Aralık ayını seçmiş, üç yolcuyu bir vinç vasıtasıyla mermiye indirmiş, zira mermiyi üç kişilik olarak hazırlamıştır. Ayrıca merminin -biraz garip olmakla beraber- arkasından alevli dumaneler çıkartarak göğe doğru yükseldiğini ifade etmiştir. Bu ve buna benzer diğerleri bu günkü neticelere çok uymaktadır. Bunları birer tesadüfmi kabul edeceğiz?

RUH ve MADDE'nin 9. CİLDİ ÇIKTI

Fiatı 25 Liradır.

Ödemeli isteme adresi:

P.K. 1157 — İSTANBUL

Demokratik Gelişmede : Dünya Gençliği ve Kuvveti

Gençlik muayyen bir sınıf değildir. Tam tersine her sınıf içinde mevcuttur ve o sınıfı yöneten yaşlı neslin iyi hizmetlerini yakından görebildiği kadar, onun hatalarını, yerine göre egoistliğini, anlayışsızlığını, yani bütün meziyet ve kusurlarında sezmede, görmekte ve bilmektedir.

Eski bir Fransız atasözü «Si la jeunesse savait ou la vieillesse pouvait» yani «Ah! Ne olurdu, gençlik bilseydi, yahut, ihtiyarlık yapabilseydi» der. Buna göre : «Gençlik güç sahibidir fakat gerçekleri bilmekten yoksundur; ihtiyarlık ise her şeyi bilir ama yapma gücünü kaybetmiştir.»

Bu görüş belki bazı yönlerden gerçekdir. Lâkin bunun tam tersi de günümüzün bir gerçeği olarak görünmektedir. Şöyle ki: Yaşlı nesil kritik mevkilere yerleşmiş olarak her türlü yetkileri almıştır. Arkasından gelen genç nesle hükmetme mekanizmasını sınıksız olarak elinde tutar. Onların kaderine dilediği gibi hükmeder. Onları kendi dilediği biçimde görmek ister. Kendisinin de ebediyen ve hiç olmazsa ölüncüye kadar o mevkide, o yetki ile kalmasını, en büyük hak ve bütün dünya için en hayırlı en isabetli hedef olarak benimser. Buna mukabil dünyanın yeni icaplarına göre şimdiki gençliğin durumunu bilemez. Onu, kendi mazisinden hatırlıyabildiği kadarı ile, kendi gençliği gibi kabul eder. Kendisi, kendi babasının ölüncü 50 yaşına kadar sigara içmemiş veya kendi ustasına kendi hocasına hiç bir zaman itiraz etme ihtiyacını duymamış veya itiraz edememiş ise, en büyük saygı ve en büyük meziyetler

bunlarmış gibi kendi arkasından gelen neslin de böyle olmasını ister. Ona sorarsanız gençlik bilmez anlamaz... saygısızdır, hazıra konmak istemektedir v.s... Gençlik ise bazı şeyleri kendi babasından, kendi ustasından, kendi hocasından daha iyi gördüğünü, anladığını ve becerebileceğini idrak etse de, susmak mecburiyetindedir. Bilmez değil, yapamaz durumdadır. Çünkü ailede, meslekte, idarede, iş yerinde, her zaman ıcra mekanizması, onu hiç bir zaman elinden bırakmamak ve kimseye kaptırmamak için kararlı bir yaşlının elindedir.

İşte bu durumda yaşlı nesil, her şeyi, her fenahlığı olduğu kadar her iyiliği de yapabilecek mevkidedir. Fakat bazı şeyleri anlamaz veya anlamamış görünür. Arkasından gelen evlâdına, çırağına veya halefine, elindeki yetkileri bütün sırları ve püf noktaları ile öğreticilikle öğretir, devredebileceğine ve bununla iftihar edeceğine, onu biraz ilerlemiş görmekten huzursuzluk duyar. Kendi yetkileri elden gidecek diye telaşlanır ve bu yetkileri tedricen devralması gayet tabii olan kimselere istenmeyen adam gözü ile bakar. Onu dolambaçlı yollardan bağlamaya, etkisiz kılmaya ve eğer çevresinde gerçekten güçsüz, fakat kendisine karşı az çok dalkavuk kimse varsa onu desteklemeye, eğer yoksa yaratmaya çalışır.

Şüphesiz yaşlı neslin bütün fertleri her zaman bu şekilde değildir. Fakat gerçeği söylemek lâzım gelirse o neslin bazı fertleri her zaman, bir kısım fertleri de bazan, bu acı tablo içindedir. İşte bu gibilerin acı baskısına ve negatif etkisini, onların çevre-

sindeki genç nesil görür, bilir ve tahammül eder. Tahammülü tükenip de reaksiyonları başlayınca buna da: «Gençlik reaksiyonu» «Gençliğin bunalımı» gibi isimler verilir. Bu durumda gençliğe karşı anlayış gösterilmezse ve gerçekler görülmezse bu da sadece gençliğin bunalımını derinleştirmeye ve reaksiyonlarını sertleştirmeye yarar. Yukarıda zikrettiğimiz Fransız atasözünün tam tersi acaba şimdi yanlış mıdır?

«Ah! İhtiyarlık anıyabilseydi, yahut kudret gençliğin elinde olsaydı...»

Türk Gençliğinin Özelliği

Bütün dünya gençliği içinde, Türk gençliğinin çok özel bir yeri ve müstesna bir bahtıyarlığı vardır. Türk gençliği kendisini çok iyi anlamış, en yetkili bir lidere sahiptir. Başka milletlere mensup dünya gençleri kendi milletleri içinden çıkmış böyle bir lidere sahip değildirler. Bizdeki lider bütün dünya için de en hayırlı örnektir. Bu büyük Türk evladı, millî varlığımızın yok olmak tehlikesine düştüğü bir devrede ortaya çıkmıştır. Evvelâ millete olan büyük güvenini ve halka karşı eşsiz hizmet aşkını ispat etmiş, kendisi için en büyük tehlikelere ve bu arada padişahın idam fermanına aldırılmıyarak ve sadece «Milletin Civanmertliğine» güvenerek hareket etmiş genç yaşta elde ettiği fevkâlade yüksük yetkilerini, parlak ünvan ve mevkilerini de terkedip millî kurtuluş uğruna halk ile birleşmiştir.

Bu işbirliğin mutlu bir sonucu olarak millî kurtuluşumuz sağlanıp Cumhuriyetimiz kurulduktan sonra da, Genç Türkiye Cumhuriyetinin ünlü kurucusu mevkiinden millete ve bütün dünyaya seslenerek :

«Bugün vasil olduğumuz netice, asırlardan beri çekilen millî musibetlerin intibahı ve bu aziz vatanın her köşesini sulaayan kanların bedelidir. Bu neticeyi Türk gençliğine emanet ediyorum» demiştir.

Evet bu büyük lider «Gazi Mustafa Kemal Atatürk» büyük milletimizle el ele verip bağımsızlık savaşını kazandıktan sonra, modern temeller üzerinde kurduğu Aziz Cumhuriyetimizi Türk gençliğine emanet etmiş ve ondan neler beklediğini de açıkça belirterek adeta yüksek seviyeli bir

anlaşma akdeylemiştir. Bu anlaşma Atatürk'ün yukarıki sözlerinin devamını teşkil eden «Gençliğe hitabesi» dir. Bu hitabe bir gençlik anayasasının esasıdır. Türk gençliğinin elinde bir «Magna Karta Libertatum» niteliğindedir.

Atatürk'ün gençliğe hitabesini bilmeyen olmadığı için tekrara lüzum görmüyorum. Fakat meselenin prensibi bakımından bir noktayı açıklamak gereklidir. Atatürk'ün bütün ağır mesaisi boyunca, en büyük dayanağı olarak daima yanında bulduğu ve herbiri milletimizin hakikaten güvenine lâyık maddi ve manevi büyük güç kaynakları halinde başka kuvvetler de vardı. Meselâ «Milletin yegâne ve hakiki mümessili» olarak tarif ettiği T.B.M.M., meselâ milletin bağrından çıkmış ve tarih boyunca her güçlük karşısında olduğu gibi, son felaket esnasında da eşsiz kahramanlıklar göstererek İstiklâl Savaşını başarmış olan Türk ordusu, yahut büyük mücadelenin ilk temelini atılmasında ve başarı ile sonuçlandırılmasında çok emeği geçen «Müdafaa-i Hukuk-i Milliye Cemiyeti» v.s. Akla gelebilirdi. Bunları tercih etmiyerek, dünyada hiçbir liderin henüz hatırlamadığı bir başka gücü düşünmesi, «gençlik» i keşfetmesi ne büyük bir isabettir.

Hakikaten dünyada en büyük «güç» gençliktir. Çünkü meclislerin, orduların, partilerin, Üniversitelerin, bütün toplumsal yapıların temeli, her millette aynı olmak üzere hep «gençlik» tir. Hangi milletin gençliği sağlam, yaratıcı, güçlü ise ancak o milletin istikbali parlaktır ve istikbalde ancak o milletin yükselecektir.

Bu gerçeği çok iyi anladığı aşıkâr olan Atatürk, bunu her fırsatta söylemekten de geri kalmamıştır. Memleketin tekraren en fecî şekilde batma tehlikesine düşebileceğini büyük hitabesinde belirttikten sonra: «Ey Türk istikbalinin evladı! İşte bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur» demek suretiyle sözünü tamamlamıştır. Keza Türk gençliğine hitabettiği başka bir zamanda

(Devamı sayfa 38 de)

Aşağıdaki yazıda, şahsî bir ruhî ihtiyacın arayışları içinde uzun zaman kaldıktan sonra, ruhî himayenin maddî tezahürlerini okuyacaksınız.

Gizli Ses

Yazan : Sadiye KORATEŞ

Babam bir din adamı değildi. Bizlere sıkı bir din eğitimi de vermemişti. Yaşamayı seven, bilgiye âşık, demokrat ve modern bir adamdı. Her zaman okurdu. Arabistan'da doğup büyüdüğü için; arapçayı iyi bilir, Kur'an üzerinde çok çalışırdı. Surelerin iniş ve sıra sebeplerini, Peygamberin hayat ve düşünüşlerini bugünün ilmi ve medenî anlayışı içinde anlatırken bizler sırf kulak kesilir, onu minnetle, hayranlıkla dinlerdik...

İşte, dinî bilgilerimi, sadece babamdan, kulaktan, fakat çok özlü; böylece kazanmıştım...

Bir çok dindarların, hele pek çok hocaların; yarım, ve yarım olduğu için zararlı bilgi ve anlayışlarını, hareketlerini tenkid eder, alaya alırdım. Ramazan'da sigarası, çayı ve kahvesiyle aziz keyfini yerine getiremediği için; etrafındakilerin hatır ve gönüllerini kıranlara oruç tutmamalarını, böylece, ancak günâh kazanabileceklerini anlatmaya çalışırdım. Orucun insan ruhuna büyük kazançlar verebileceğini, fakat öz mânadaki şartları yerine getirmek lâzım geldiğini boşuna anlatır dururdum. Gûya ertesi gün oruç tutmak için, sahurlarda patlarcasına yemek yemenin, oruçlu olduğu için akşama kadar uyumanın, bu suretle bir çok vazifeleri ihmâl etmenin yanlışlığı-nı söylediğim zaman bana kızarlardı.

Orucun insan ruhunu temizlemek ve insana vazifelerini öğretmek yönünden ne güzel bir yol olduğu üstünde uzun uzun düşünür, oruç tutardım.

Namazı hiç yapamazdım. Bazı namaz problemlerini hal edemez, irili ufaklı sayısız vazifeler yanında, mutlaka vakitlere bağlanmasını anlayamazdım. Namaz için en uygun vakitlerin, ancak; gecelerin sessizliğinde; aklın, kalbin sesini durduran sıkı disiplini altında; olabileceğine inanır, bir türlü bu arzuma kavuşamazdım.

Seneler şelâlelerin hızıyla akıyor, ben, isteğime erişemiyordum.

Okumaya iyice daldığım bir gece idi. Tatbikatı yapılmayan bilgilerin hiç bir kıymet ifade edemeyeceği, aksine, insanı daha çok mes'ul edeceği hakkında bir yazıyı okuyor, düşünüyordum. Odayı tatlı bir sessizlik doldurmuştu. Birden birinin bana hitap ettiğini duydum :

— Neden yardım istemiyorsun ?

Kafamın hemen üstünde sanki bir kocaman avize yanmıştı... Hemen kendimi toparladım :

— Nasıl? Bana nasıl yardım edebilirsiniz ?

— Gizli ses!!!

— Çok teşekkür ederim, efendim...

Gizli ses... Bu ne demektir? Nasıl bir şey olacaktı? Düşündüm... Düşündüm... Hiç bir şey anlayamadım...

Uzunca bir zaman daha geçti...

Bir gece keskin keskin çalan bir telefon sesiyle uyandım. Âhizeyi almak üzere elimi uzattım. Odada, hatta benim katta, telefon olmadığını hatırladım. O anda odayı bembeyaz bir aydınlık doldurdu...

Artık durumu kavramıştım... Yataktan nasıl fırladığımı, nasıl ibadete başladım...

ğımı hatırlamıyorum... Fakat, ayaklarımın bazen yerden kalktığını, gözlerimden dökülen yaşların boynumu yıkıyarak aşağıya kaydığını hiç, hiç unutamam...

Gizli ses uzun zaman devam etti...

Sonra bitti... Belki de artık lâayık olmadığımı düşünürüm... Ancak, önüme çıkan zorlu olayları nasıl uçarcasına aştığı-

mı da hatırlıyorum. İçinden çıkılmaz karışıklıklar, insanı kararsızlaştıran işler karşısında; sanki demirden iki kolun yumuşacık ellerle omuzumdan tutup beni çevirdiğini, içimi sevginin en üstün duygularıyla doldurduğunu hissedertim...

Bana verilen yön beni daima iyi neticeye götürür...

Tesis tarihi 1871

KURUKAHVECİ MEHMET EFENDİ MAHDUMLARI

EN NEFİS KAHVE'Yİ SATAR.

SATIŞ YERLERİ :

- EMİNÖNÜ TAHMİS,
- BEYOĞLU BALIKPAZARI ve
- KADIKÖY ÇARŞISI

HERKES İÇİN MEDYOMLUK

Yazan : J. Lhomme

Haziran Ayında Satışa Çıkıyor
Şimdiden Bir Tane Ayırtınız.

Radyestezi Rezonans Renk Tedavisi

Dr. GÜLTEKİN CAYMAZ
(Fizik Tedavi Uzmanı)

Yazımızın 4 üncü kısmında, bir kimsenin dinlenmesinde ve çalışmasında faydalı olacak renklerin radyestezi ile veya diğer metodlarla nasıl bulunacağından bahsetmiştik. Çalışmada faydalı olan rengin o kimsenin temel rengine uyan renk olduğunu da belirtmiştik. Yâni çalışma rengi ile vücudun temel yapısındaki renk titreşimlerinin aynı olduğunu söylemiş, çalışma rengi = temel renk demiştik.

Biz şimdi insanları temel renklerine göre inceliyeceğiz. Temel yapısında şu rengin hâkim olduğu kimselerde ne gibi vasıflar olduğundan, onların ne gibi hastalıklara nisbeten kolayca yakalanabileceklerinden bahsedeceğiz. Onlara uygun gelecek besin maddelerinden, yanlarında taşımaları faydalı veya zararlı olan kıymetli taşlardan, madenlerden bahsedeceğiz. Fakat bu bahsedilen şeylerin genel kural olduğunu da daima aklımızda tutacağız. Çünkü benim temel renk titreşimim meselâ kırmızı ise ve meselâ ruby taşı kırmızı renkle harmoni halinde olduğu halde, bana zararlı olabilir. Çünkü benim vücudumda zaten aşırı derecede kırmızı titreşimler birikmiş olabilir ve ben onları dışarı atamadığım için hasta olmuş olabilirim. Böyle bir durumda ben ruby taşıyarak zaten bende fazla olan kırmızı titreşimleri artırırsam, rahatsızlığım şiddetlenebilir. Bundan dolayı kendi temel rengimin kırmızı olduğunu bulduktan sonra da gerçekten

rubynin bana faydalı olup olmadığını anlamak için en uygun yol olarak sarkaçla, yâni radyestezi ile araştırmam gerekir. Diğer metodlarla da rubynin bana faydalı olup olmadığını bulmam mümkündür. Benzer bir durum kendimize uygun renkli ışığı bulmada da vardır. Yâni meselâ kırmızı ışığın kendimize faydalı olduğunu anladıktan sonra, o ışığı devamlı kullanırsak titreşimler vücutta birikeceği için, bir süre sonra rahatsızlık başlar. Bu birikme süresi bazı kimselerde 3—5 gün sürdüğü halde bazı kimselerde yarım saat - bir saat gibi kısa bir zaman olabilir. Yâni titreşimleri çok gecikmeden kesmeyi de bilmek lâzımdır. Nasıl ki çocuğumuz «susadım» deyince, onu musluğun altına yatırıp üstüne suyu devamlı olarak akıtmazsak, sadece bir bardak su verdikten sonra tekrar kontrol edip suya ihtiyacı olup olmadığını araştırırsak, renk titreşimleri ile tedavide de aynı şeyi yapmaya mecburuz.

Renk titreşimlerinin birikip zarar verebileceğinden bahsettik. Titreşimlerin birikip zarar vermesine bir misal olarak müzik ile veya dalış yapan uçakların çıkarıldıkları ses titreşimleri ile cam bardakların veya pencere camlarının nasıl kolayca çatlayıp parçalandıklarını hatırlamak faydalı olabilir. Kezâ, ultraviyole ışınlarının da renkli ışın titreşimleri olduğunu biliriz ve ultraviyole titreşimlerine uzun süre

mâruz kalınca titreşimlerin vücutta birike- rek deride aşırı kızarma ve yanmalara se- bep olduğunu da bir daha hatırlayalım.

Bir kimsenin kalp kası zayıflayınca ona digitalin ilâcından vermek gerektiğini biliriz. Fakat ancak çok belli bir dozda ve- ririz. Ondan daha fazla verirse, o hayat kurtarıcı ilâcın hastaya zarar verip onu öldürebileceğini de biliriz ve böyle durum- lar olmuştur da. Renk titreşimlerinde de aynı ihtimal vardır. Çok hasta bir kim- seye faydalı rengi bulduktan sonra, o renk gerekenden daha uzun bir süre hastaya tatbik edilirse, hastalığın cinsine göre ru- hî bir buhrana sebep olabileceği gibi, ta- mamen maddi bir sıkıntıya yâni kalpte çarpıntıya ve ekstrasistollere de sebep ola- bilir. Kalbi zaten zayıf olan bir kimsede ise bu olağan dışı yük, çok tehlikeli ola- bilir. Ruhî dengesi zaten bozuk olan bir kimsede ise, yapılan aşırı tedavi o kimse- de çok aşırı davranışlara (saldırganlık veya intihar gibi) sebep olabilir. Bundan dolayı faydalı olduğunu anladığımız renk titreşimleri ile tedavi yaparken hasta de- vamlı kontrol altında tutulmalıdır.

Kıymetli taşların, madenlerin de titre- şimleri ile radyasyonları ile renkler gibi tesir ettiklerinden bahsetmiştik. Onların da üzerimizde bilgisizce uzun süre taşınması, aynı şekilde zararlı sonuçlar doğurabilir.

Bundan 35 yıl evvel, bugün profesör olan bir doktor, hastaların tedavisinde kullanılan kıymetli bir madeni, kaybolma- sını diye daima ceketinin sol iç cebinde ta- şırmış. Kendisi o zaman 25 yaşında bir gençmiş. Aylar geçtikçe zayıflamaya, kuv- vetten düşmeye başlamış. Göğsünün sol ta- rafında bir kaşıntı ve egzema belirmiş. Sonra bütün vücuduna yayılmış. Hastalı- ğına çare bulunamayınca 6 aylık bir isti- rahat ile vazifeden uzaklaşmış. Giderken o kıymetli madeni de mecburen hastanede bırakmış. Altı aylık dinlenme sırasında bol meyva, sebze yemiş. Açık havada do- laşmış ve en sonunda kendisini hasta eden sebebin o kıymetli maden olduğunu anla- mış. Halbuki o güne kadar o kıymetli ma- denin, kendi özel kutusu içinde iken öyle

bir tesire sahip bulunduğu, dünya doktor- ları tarafından bilinmiyormuş. Çünkü o madenin radyasyonlarının kurşun bir kutu içinde muhafaza edilirken dışarıya yayıl- madığına doktorlar inanırlarmış. Bugün bizim hocamız olan o doktor da, kurşun kaplamalı kutu içindeki sadece bir gram- lık ufacak «Radium» madenin zararı ola- bileceğine diğer bütün doktorlar gibi inanmazmış. Ancak hâdiseler, gerçeği, he- pimize olduğu gibi ona da öğretmiş.

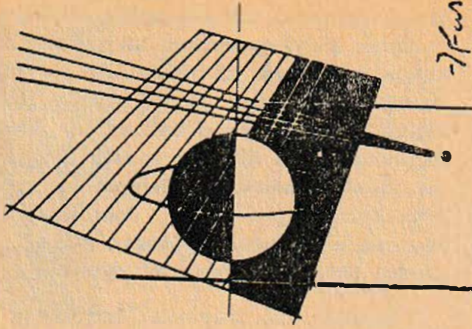
Radium, çok kuvvetli radyasyon ya- yan kıymetli bir maden olduğu için (bir gramının değeri yüz binlerce lirayla ölçü- lebilir), radyasyondan koruyucu olduğu bugün bile kabul edilen kurşun kaplamalı kutularda saklandığı halde insanları kısa zamanda hasta edebilmektedir. Çünkü rad- yasyonları çok kuvvetlidir ve kendisini örten kurşun kaplamaları radyasyonu ile doyurduktan sonra, o kurşundan da dışa- rı radyasyonlarını yaymaya başlamakta- dır. Bundan dolayıdır ki bazı atomik reak- törlerin çevresindeki kurşun kaplamaların etrafından su akıtılarak radyasyonların su ile uzaklaştırılmasına çalışılmaktadır.

Radium kadar kuvvetli olmamakla be- raber, bütün kıymetli madenler ve kıymet- siz her çeşit madde de yaydıkları az veya çok radyasyonlarla, titreşimlerle etrafları- na tesir etmektedirler. Bundan dolayıdır ki, üstümüzde taşıdığımız maddelerden, yediğimiz şeylerden, kullandığımız eşyalar- dan iyi veya kötü birçok tesirler almakta- yız. Bunlardan çok fazla zararlı olan bir kaç tanesinden ilerde bahsedeceğiz. Fakat sarkaçla radyestezi çalışması yapan her bir kimse de zaten bizim söylememize lü- züm kalmadan bunları kendisi kolayca bulabilecektir. Çünkü hâlen günlük ha- yatımızda geniş çapta kullanılmaktadırlar.

Şimdi insanları, bugünkü bilgimize uygun olarak ve temel renk titreşimlerine göre inceliyelim.

Renkleri biz, şöylece sıralayacağız ve insanlarla olan ilgilerinden bahsedeceğiz.

Kırmızı — Turuncu — Sarı — Yeşil — Mavi — İndigo — Mor — Siyah — Beyaz.

AKŞEHİR OLAYLARI

Psşik Deneyci

Baykur Bilgin'in Celse Zabıtları

— 3 Eylül 1968 tarihli bu celsemiz, kıymetli arkadaşımız ve fedakâr medyom kardeşimiz Tansel Berksoy'la yaptığımız son celsemizdir.

Kendileri ile beş celse yaptık. Oysa arkadaşımız birkaç yıldır Akşehir Kız Enstitüsünde Resim Öğretmeniydi.

Aynı okulda ben de 3 yıl müzik öğretmenliği yaptığım halde arkadaşımızın bu kabiliyetinden haberimiz yoktu. Daha doğrusu kendilerinin de haberi yoktu. Esasen ilk yıllar Berksoy arkadaşımız ruhsal konulara pek ilgi duymazlardı. Halbuki kendileri her yönden kültürlü bir arkadaşta. Ama mutlaka bizleri gören, ihtiyaçlarımızı bilen yüksek idareci mekanizma herşeyi biliyor ve plânlarını ona göre hazırlıyorlardı. Sonraları Tansel ve Reyhan hanımlar ağır ağır ruhsal olaylara karşı ilgi duymağa başladılar. Bizden aldıkları Spirit mecmuaları ve kitapları diğer arkadaşlarına da okutmaya başladılar. 1967 kışında biz Kadir Artan'ın medyomluğu ile deneylere başladık. Deneylerimizde celse organı olarak bu iki arkadaşımız da bulunuyorlardı. Nihayet Kadir Artan'ın başarısız olduğu bir deneyde hipnotik transa sokulan T.B. hanımın medyomluğu anlaşıldı. Kendileriyle sayıca az fakat kalitece üstün deneyler aktettik. Nihayet arkadaşlarımızın başka yere tâyinleriyle kendileri ile yaptığımız deneyler sona erdi. Ne var ki, ilâhî plân öyle arzu etmişti.

4 Eylülde Akşehir'den ayrılacak olan arkadaşımızla beraber Abdullah beylere gitmiştik. Bir zamanlar İstanbul Teknik

Üniversitesinde bir profesörün ölümüne sebep olan Erdil isimli genç, Abdullah beylerin akrabasıdır. Abdullah beyin eşi Vecihî hanım, Erdil'in teyzesidir. Esmâ hanım ise Erdil'in kızkardeşidir. Yukarıda adı geçen acı olay üzerine Esmâ'yı Akşehir'e teyzelerine göndermişler. Aramızda bir misafir daha var: Ayfer bey. Ayfer, Abdullah beyin kardeşidir. Ankara Ziraat Fakültesi son sınıftadır. Çoğtan beri ruhsal konularla ilgili konuşmalarımızı dinleyen bu misafirler bir deneyde bulunmayı istiyorlardı, Fakat kendileri bu gibi konulara hiç iltifat etmeyip, gülüp geçiyorlardı.

Medyomun trans odası hazırlandı. Reyhan hanım ben ve Lütfi medyomun yanındaydık. Diğer tanıklar başka bir odada bekliyorlardı. Önce tavanda asılı bulunan lâmbalar ve avizedeki küçük ampuller söndürüldü. Bir gece lâmbası yakıldı. Medyom daha kotluğa yeni oturmuştu ki, söndürülmüş olan lâmbalardan biri parlak bir ziya neşretti ve yeniden söndü. Bu ara medyom:

— Bir ışık, dedi. Bundan sonra transa girmekte olan medyom mütemadiyen sesler duyduğunu, birtakım rahatsız edici gürültülerin geldiğini söylüyerek:

— Of... Kesin şu sesleri, nedir o sesler, diyordu. Oysa ne odada, ne dışarda, ne de diğer odalarda çıt yoktu. Salondaki saati iç odaya aldık, kolumuzdaki saatleri çıkardık, medyom hâlen gürültülerden bahsediyordu. Nihayet rehber varlık:

V — Merhaba, ben Sevgi kardeşinin dedi.

B — Merhaba hoş geldiniz.

V — Baykur bey, Esmâ bu celse den oldukça etkilenecektir. Biliyorsunuz gençtir, üstelik üzüntüleri var. Şimdi dışarı çıkıp onu celseye hazırlayın. Yoksa hiç inancı yokken böyle bir celse onun için yıkıcı olabilir. (Denilen yapıldı)

V — Şimdi ismini okuduklarımız sıra ile içeri girip sessizce yerlerini alsınlar. (Sıra ile içeri girildi)

V — Esmâ kızım: Sen medyomun karşısına geç ve beni iyi dinle. Sen ağabeyin Erdil'in geleceğini merak ediyor ve onu öğrenmek istiyorsun. Evet: Ağabeyin böyle bir olaya âlet oldu, üzülmemekte haklısın. Ama siz deyin ki cinayet. Biz diyelim ki biz yaptırдық. Burası sizin anlayışınızın üstündedir. Baykur bey, Erdil hakkında söylediklerimin büyük bir kısmını zapta geçmeyecek ve basına vermeyeceksiniz. Bunun pek çok mahzurları vardır. Takdir edersiniz. Yalnız şunu yazabilirsiniz: Sonuçta ölüm yok. Kızım müsterih ol ve onun için dua et. Bugünlerde Erdil tıbbî müşahadeye sevkedilecek. Bunlar birer imtihandır. Tanrıya sığınıp sabrediniz ve metin olunuz. Kızım. Bundan sonra zapta geçmememiz gereken konuşmalar başladı. Bu konuşmasında Sevgi dost: Hayata gelişin anlamından, insanların görevinden, Erdil'in hapis hanedeki durumundan, geleceğinden, duruşmanın ne kadar süreceğinden, cinayeti işleyiş sebeplerine kadar kıymetli bilgiler verdi. Hazır bulunanların hepsi hayretle dinliyorlardı, Ruhsal konulara sempatisi olmayan Esmâ ise şimdi hıçkırarak ağlıyordu.

V — Lütfi biraz dışarı çık gel. Hakan siz şimdi yazmaya devam ediniz. (denilen yapıldı) Bu ara Ayfer bey (bunlar medyomun şuuraltı düşünceleri) diye gönlünden geçirmiş ki.

V — Evlâdım Ayfer: Hâlâ mı inanmadınız, bu bir şuuraltı değildir. Diyerek Ayfer'in düşüncelerine gereken cevap verildi. Bu ara deminki lâmba yine yanıp söndü.

V — Size ışıkla işaret veriyoruz. Bu sizi düşündürmüyor mu? Ve hâlâ mı inanmıyorsunuz. Bu ışık olayları üzerine her-

kes hayret dolu bakışlarla ve ürpererek lâmbaya baktı.

V — Ne o korktunuz mu? Korkmanızın, inanmanızın, Bu olaydan sonra rehber varlık; Esmâ'yı spatyomdaki babası ile irtihata geçirdi. Medyomun ağzından, yıllar önce ölmüş olan babanın fizik görünüşünü, huylarını, alışkanlıklarını bir bir dinledik. Esmâ, her yeni kelime karşısında hıçkırıklarını zor tutuyor, elindeki mendilli dişleri arasında didik didik ediyordu. Babası kızına gelecek günleri hakkında enteresan bilgiler verdi.

Esmâ: Sınıfımı geçebilecek miyim?

V — Evet geçeceksin kızım, ama biraz daha çalışmak zorunda kalacaksın. Sakın bana babam söyledi deyiş çalışmayı ihmal etme.

Burada birşey açıklamak uygun olacak. Varlık, hem geçeceksin dedi ve hem de çalışmaktan bahsetti. Oysa bir gün sonra imtihan vardı ve çalışacak vakit yoktu. Bu ara Sanat Enstitüsü son sınıfta olan Hakan, benim imtihanlarım nasıl geçecek dedi.

Varlık: Yavrum Hakan senin de durumun aynı. Biraz daha çalışıp öyle geçeceksin, umumî çalışman az. Yüksek kısma giremeyeceksin. Lütfi. Sen sınıfını geçtin amma biraz daha çalışman lâzım. Ayrıca Kadir'e iyi muamele et. Baykur bey sen de biraz daha insancıl davran. Kadir, evlâdım sen de çocukça davranışları bırak artık. Biraz daha olgun ol. Seni bu duruma hazırlayan dostlarına sevgi ile bağlan. Baykur bey. Medyoma biraz manyetik pas yap. Enerjisi azaldı. Biz de kendi yönümüzden yardım ediyoruz. (Ben manyetik pas yaptım, bu ara bir hareketime varlık müdahale etti).

V — Öyle değil, parmak uçları vücuda dik gelsin. Ellerini daha yavaş gezdir. Gözleri üzerinde bir müddet tut, sağa ve sola hafif kavisler çiz. Enerji verdiğini düşün. Evet öyle. Parmaklarını dokundurma, birkaç santim aralıklı tut. Tamam. Şimdi siz medyomun soluna oturunuz. (Denilen yapıldı) Daha sonra o anda İstanbul'da bulunan Hilka'tan bahsedildi.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Sonra sıra büyük kız Hülya'ya geldi. Ayfer beye ait özel birçok şeyler söylendi. Daha sonra Vecihi hanımın ve Abdulah beyin yıllarca önce ölen babalarının ruhu ile irtibata geçildi. Ne bizler ne de medyumumuz bu ölenleri tanımıyoruz. Ev sahipleri bu irtibattan pek çok memnun kaldılar. Hattâ Abdulah bey bir hayli korktu. Bu celsede ayrıca Reyhan hanıma ve eşim Ayşe'ye de nasiplerine düşen bazı sözler söylendi. Bana gerekli teknik bilgiler verildi. Gece yaklaşık olarak 24 sularında başlayan celse saat ikiden sonralara kadar devam etti. Bu celseler o kadar doyurucu olmuştuk ki, bir banda almadığımızı çok üzüldük. Keza celse sırasında ilginç duru görü olayları oldu. Bir ara varlık Esma'ya hitap ederken Esma, elindeki küçük bir broşu halı üzerine düşürdü. O kadar az bir ses çıktı ki odadaki hiç biri bu sesin ne olduğunu ve ne düştüğünü bilemezdi. Fakat varlık bunu görmüştü.

V — Kızım ben seninle konuşurum. Sen dikkatle dinlemez oynacak oynarsın ve bir de yere dikkatsizce düşürürsün. Celse sonunda ise yine ilginç birşey oldu:

V — Baykur bey şimdi yalnız siz kalın. Diğerleri teker teker çıksın. (Dışarı çıkılıyordu.) Önden Kadir ve Ayşe ile beraber ev sahipleri çıkmıştı. İçerde Reyhan, Lütfi ve ben kalmıştık. Tam Lütfi ile Reyhan da çıkmak üzereyken:

V — Şimdi celse organımı içeriye al dedi. Bu söz üzerine Lütfi kapıyı kapadı. Ayşe ve Kadir dışarda kalmıştı. Varlık önce bana, sonra Lütfi ve Reyhan'a hitaben bazı şeyler söyledi. Sonra Ayşe'ye ve Kadir'e hitap etmeye başladı. Ben fazla dayanamadım. Çünkü içerde Ayşe ve Kadir yoktu.

B — İyi amma, siz odada Ayşe ve Kadir varmış gibi onlara hitap ediyorsunuz. Görmüyor musunuz ki: Odada ne Ayşe, ne de Kadir yok.

V — Ayşe öbür odada, onu içeri al. Kadir de bahçede onu da çağır. Ben kapıyı açtım. Gerçekten Ayşe öbür odada idi. Bahçeye baktım Kadir bahçede yoktu. Ayşe'yi alıp içeri girdim.

B — Siz Kadir bahçede dediniz amma bahçede yok. Görülüyor ki bazı sözleriniz

de apaçık bir isabetsizlik var. Halbuki ben şu anda sizin hepimizi gördüğünüze inanmıyordum.

V — Arka odaya bak. (Kadir gerçekten arka odada idi.)

V — Baykur bey sizi sadece denedik. Ve gördük ki henüz, bunca yıldır okumana rağmen inancın sağlam değil. Ufak bir rüzgârla yıkılacak kadar zayıf. Ne kadar da eksik arıyorsunuz. Siz bizzat deneyici olarak bu kadar şüpheci olursanız inanmayanlara bir şey demeye hakkınız olmaz.

B — İyi ama mademki bilimsel bir çalışma yapıyoruz. İspat istemek ve şüphe etmek hakkımdır. Sanırım.

V — Ayşe'nin ve Kadir'in sizin yanınızda olmadığını biliyorum. Dikkat ederseniz ben onlara hitap etmeden, size: Celse organlarınızı içeri alınız demiştim. Amma siz o ikisi dışarda iken kapıyı kapatınız. Ben onlar yokken, onlara hitap ederken aslında sana ikazda bulunuyor: Hani celse organım diyordum. Ama siz bunu anlamayıp, açık aramayı düşünüyorsunuz. İşte biz bazan ufak bir imtihanla ölçü veririz inancınızı.

B — Haklısınız. Teşekkür ederim. Bu ara ampül yine yanıp söndü.

V — Size işaretimizdir yine bu, inanasınız diye. Celseden sonra ampüllü tetkik ediniz. Allahaismarladık.

B — Güle güle. Hürmetlerimizle.

Celseden sonra elektrikler yakıldı. Yalnız celse boyunca üç defa yanıp sönen ampül yanmıyordu. Ampül tetkik edildi. Tellerinin kopuk olduğu görüldü. Bu fizik olay insanları düşündürür kanısındayım. Sınıf geçmeye gelince: Hakan ve Esma ikisi de sınıfta kalmışlardı. Fakat tek ders imtihanları hakkından yararlanarak bir müddet çalıştıktan sonra yeniden imtihana girdiler ve ikisi de sınıflarını geçtiler. Böylece ölüm ötesinden söylenenler gerçekleşmiş oldu. Evet onlar, bizim her halimizi ve geleceğimizi şüphesiz biliyorlardı. Ölüm son değildir. Yaşayışımız tesadüfleğe bağlı değildir. Evrenin akışına büyük bir şuur hâkim olmalı. Bizleri de her an gören gözeten, sınavan üstün varlıklar var. Selâm onlara, şükürlerimiz o sonsuzları da var eden yüce Tanrıya. Hürmetlerimle.

BİRBİRİNE KAVUŞAN İKİZLER

(Sayfa 21'den devam)

düşündü. Fakat en fazla kardeşi ile orduda karşılaşacağı hissi vardı kendisinde...

Bir akşam Japonya'da birisi kendisine yaklaşıp dedi ki :

— Seni Binghamton'da Saint-Marie ekibinde basketbol oynarken görmüştüm.

Heyecanla Roger Saint-Marie kilisesinin adresini yazdı, kardeşini bulur ümidi ile bir resimle birlikte oraya mektup gönderdi. Üç hafta sonra Binghamton'dan bir zarf aldı fakat içindekiler onu sukutu hayale uğrattı. Kendisi şöyle diyor :

— Bana yardım edilemeyeceği söyleniyor fakat bunun için dua etmem tavsiye ediliyordu .

Hava kuvvetlerinden ayrılarak 1959 yazında Miami'deki evine geldi ve bir uçak fabrikasında iş buldu. Aradan üç yıl geçti, Roger durumunu düzeltmeye çalışıyordu.

Bu zaman zarfında Tony Milasi de gariptir ki, ikiz kardeşininkine paralel bir hayat sürüyordu. Roger'in hava yollarına girdiği sırada Tony de denizci olmuştu. Dört yıl hizmeti sırasında askerler onu bir çok defa durdurarak :

— Seni Miami civarında gördüğümü zannediyorum, demişlerdi.

Bunun üzerine Tony ikiz kardeşinin hayatta olup olmadığını düşünmeye başladı.

1959 yaz ayları boyunca istatistik bürosuna giderek kardeşi hakkında bilgi sordu. Memur kardeşinin dosyasının, bütün evlât edinilmiş çocuklar gibi, resmî mühürle kapalı olduğunu söyledi.

— Bu bana garip bir riya darbesi oldu, diyor Tony.

1962 Ocak ayında Tony Buffalo'da bir devlet kitabevinin mümessili oldu. Altı ay sonra satış yeri şefi tayin edildi. Orda yaz ayları çalışan ve bir müddet sonra tahsiline devam etmek için Miami'ye giden Frat-talone isimli bir genç vardı. Birkaç hafta sonra Roger Brooks Miami'de bir lokantada yemek yerken bir garson yaklaşarak :

— Tony! der,

— Müteessirim, bir yanlışlık var, beni bir başkası ile karıştırıyorsunuz.

Garson kendisine Buffalo'da Tony Milasi isminde birinin emrinde çalışmış olduğunu söyledi.

— Siz onun aynısınız. Hattâ sesiniz bile aynı.

Bu garson Mark Frattalone'dur. Roger anlatırken der ki :

— Mark o kadar heyecanlanmıştı ki, bea konuşurken ellerimi hareket ettirmişsem, o hemen bağırıyordu :

«— Tony de aynı hareketleri yapar! Tony de aynı hareketleri yapar!»

Ertesi gün buluşmayı kararlaştırdılar.

O gün Roger, Frattalone'a bir ikiz kardeşi olduğunu, kendisini hiç görmediğini söyledi.

— Mutlaka Tony sizin kardeşiniz, bundan eminim.

Bir kere daha hayal sukutuna uğramamak için Roger, Buffalo'ya telefon ederek Tony Milasi'nin doğum tarihini öğrenmeleri fikrini ileri sürdü. Telefon parasını da masanın üzerine koydu. Birkaç dakika sonra Mark telefon kulübüsünden çıktı ve dedi ki :

Tony Milasi 28 Mayıs 1938 de doğmuş.

— Ben de! dedi Roger Brooks.

Hemen Miami'ye, Tony Milasi'nin çalıştığı şirkete gittiler. Firmanın aylık bir dergisinde Mark, Tony'nin resmini buldu. Bir kelime söylemeden Roger'e uzattı :

— Aynı anda onun kardeşim olduğuna emin oldum diyor Roger. Hem gurur duyuyor, hem de endişe ediyordum, zira karşılaşmamızda bazı engeller çıkabilirdi.

Roger aile işleri ile meşgul olan bir şirketi haberdar etti, Catherine Bitterman isimli, sosyal konularla uğraşan bir hanım durumu anlattı. Bu hanım ilk söz olarak Tony'nin evlât edinilmiş bir kimse olduğunu bildiğini ve onun da ikiz kardeşini aramakta olduğunu söyledi.

Miss Bitterman, Binghamton'a yazarak bu hususta bir anket yapılmasını istedi. 15 Ekim 1962 de sosyal şirketin memur-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

larından Zev Hymewitz isimli bir başka hanımdan işlerin yoluna girdiği haberini aldılar.

Büronun müdürü Perry Gangloff :

— Büronun bütün memurları ile çalıştılar dedi. Tony'nin hali içler acısıydı. Kardeşinden haber almak için sabırsızlıktan ölecekti.

19 Ekim de saat 18 de Roger Brooks'un kardeşine telefon etmesi kararlaştırıldı. O akşam telefonun zili çaldığı zaman Tony Milasi telefon ahizesini yakaladı. Santral memurunun sesi şöyle diyordu :

— M. Anthony Milasi mi? Sizi Miami'den arıyorlar. Sonra bir başka ses :

— Tony!

— Roger!

— Ne söyleyeceğimi bilmiyorum!

Sıkıntılı bir sessizlik oldu, sonra :

— Boyun kaç santim?

— Seninki?

— Önce ben sordum.

İkisi de gülmeye başladılar. Sonra her ikisi de boylarının 1.90 m. olduklarını öğrendiler. Roger 95 kilo idi. Kardeşinden

yarım kilo daha ağırdı. Her ikisi de 47 numara ayakkabı giyiyorlardı. Gözleri mavimsi, saçları koyu renkti ve saçlarını sol taraftan ayırarak tararlardı. Bir başlangıçtan sonra sıra karşılaşmak için yer tayin etmeye geldi.

— Ben Miami'ye geleceğim, dedi Tony. Buradan daha iyi orası.

İKİSİNDEN HANGİSİ TONY?

Roger, bürosundan bir hafta izin istedi. Miami hava alanındaki, ilk karşılaşma anlarından sonra sohbet koyulaştı. Birbirlerine hayret edilecek derecede benzemeleri onlar üzerinde eğlenceli bir teshir edici hava meydana getiriyordu, fakat onları en çok hayrete düşüren şey her ikisinin de zevklerinin, âdetlerinin aynı oluşu idi.

Her ikisi de aynı marka sigara işiyorlardı. Traştan sonra aynı losyonu kullanıyorlar, daha çok şaşırtan şey, aynı diş macununu, az tanınmış bir markayı, Danimarka'da imâl edilen bir macunu kullanmaktaydı. Her ikisi de çabuk yemek yiyorlardı. Çok uyurlar, az içki içerlerdi.

(Devamı gelecek sayıda)

DEMOKRATİK GELİŞMEDE

(Sayfa 29'dan devam)

da «Gençler!.. Cumhuriyeti biz tesis ettik, istikbalde onu vıkaye ve ilâ edecek (yâni koruyup yükseltecek) sizlersiniz» diyerek vasiyetini teyid etmiştir.

Bu gençliğin Türkiyede ve hele Türk üniversitelerinin bünyesinde söz sahibi olması, yönetime iştirak hakkı bulunması, münakaşa ile değil anlayışla karşılanacak bir ilerlemedir. Üniversitede yönetime iştirak, genç hocaların, asistanların, hattâ öğrencilerin sadece hakkı değil aynı zamanda kaçınılmıyacak bir görevidir. Üniversite yönetiminde gençliğin yeri ve rolü henüz belirtilmemiş olsa bile Anayasanın bunu menettiğini öne sürmek ve orada durmak uygun değildir.

SONUÇ :

Eğer Türk istikbalinin evlâdı, bugün, yönetimde bazı kusurlar görüyor ve bun-

ları önlemek veya düzeltmek için çalışmaya talip oluyorsa, bunu sevinçle karşılamamız icabetmez mi? Bugünkü gençliğin bir robot olmak istemeyişi, şuurululuğunu belli edişi, önündeki neslin hatâlarını görerek sesini yükseltmesi geleceğimizin daya iyi olabilmesi için beklenen bir olay değil midir?

Türk toplumunun her sektöründe genç kuşaklar istikbale şimdiden sahip çıkarak kendi üzerlerindeki yaşlı neslin hizmetlerini şükranla karşılarken hatâlarını da bir an önce durdurmak zorundadır. Çünkü bugün işlenen hatâlar yarınki hayatın sırtına yüklenmiş bir yükür ve bu yük bu gençliğin omuzlarına oturacaktır.

Hepimiz elbirliği ile en iyiyi ve en güzeli bulmalıyız. Başka çaremiz yoktur.

Saygı ve sevgilerimizle.